Amélie Nothomb

Antichrista

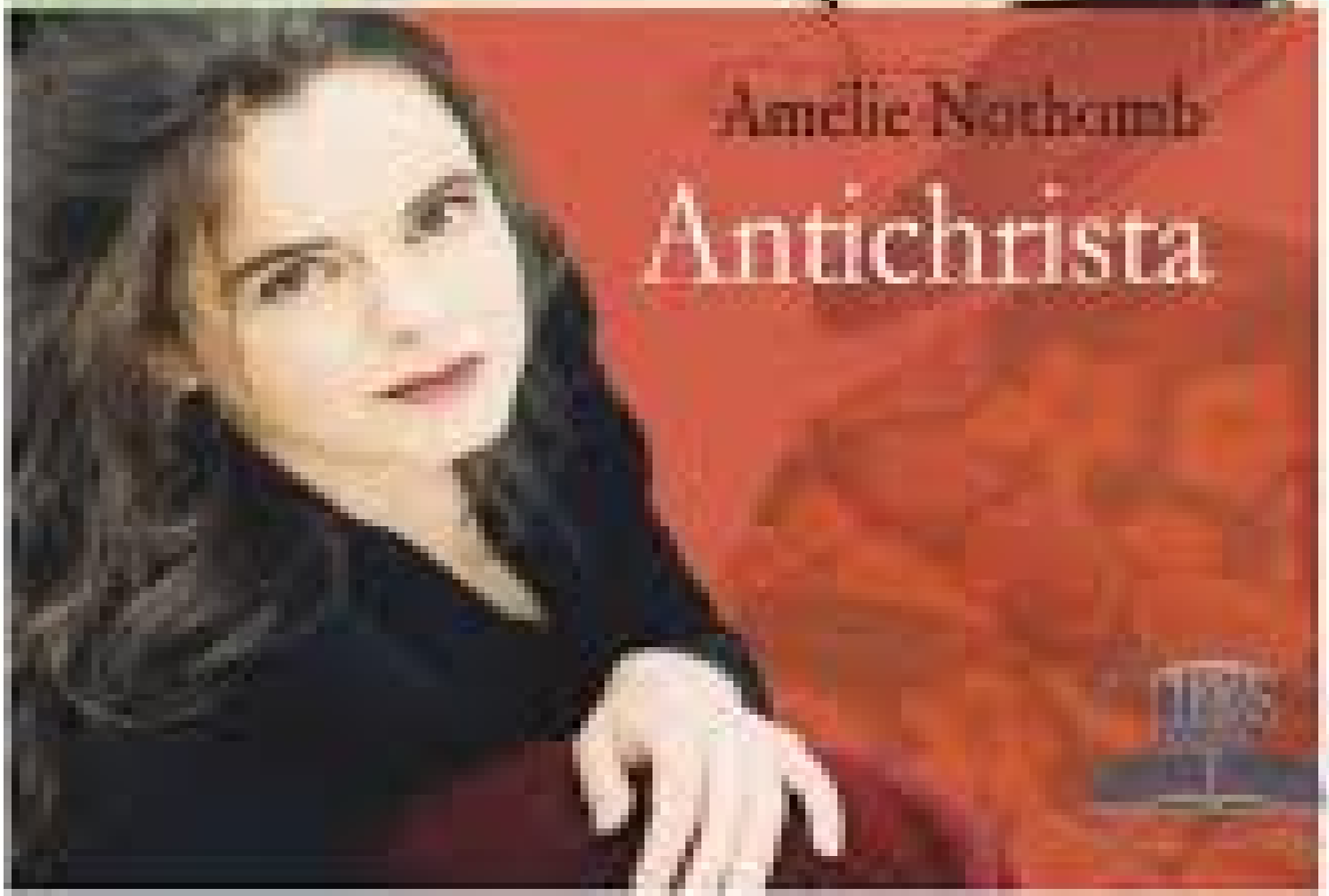

Antichrista

Amélie Nothomb

Amelie Nothomb s-a născut în 1967 la Kobe (Japonia). Este fiica unui ambasador belgian și nepoata omului politic Charles-Ferdinand Nothomb, descendenta unei ilustre familii bruxelleze care a adus provincia Luxemburg regatului Belgiei. Copilăria și adolescența ei sînt de fapt o lungă călătorie prin lume, cu opriri mereu provizorii: își petrece primii trei ani de viață în Japonia, urmează China (Beijing), SUA (New York), Bangladesh, Birmania, Laos. în 1984, își începe la Universitâ Libre de Bruxelles studiile de filologie. Adolescentă anore-xică, Amelie mărturisește că abia la treizeci și patru de ani a reușit să se accepte „fizic", vindecîndu-se printr-o bulimie… a cititului și a scrisului: de zece ani în fiecare toamnă publică un roman, imediat trecut în fruntea listei de bestselleruri. *Igiena asasinului* (1992), prima ei carte, s-a vîndut în sute de mii de exemplare. I-au urmat *Sabotaj din dragoste* (1993), *Combustibilii* (1994), *Catilinarele* (1995), *Peplum* (1996), *Atentat* (1997), *Mercur* (1998), *Uimire și cutremur* (1999, distins cu Marele Premiu pentru roman decernat de Academia Franceză și ecranizat de Alain Corneau), *Metafizica tuburilor* (2000), *Cosmetica dușmanului* (2001), *Dicționar Robert de nume proprii* (2002), *Antichrista* (2003), *Biografia foamei* (2004).

Prietenii nu sînt întotdeauna bine intenționați. Iată maniera derutantă în care Amâlie Nothomb schițează în romanul Antichrista relația perversă dintre două studente: Blanche - naivă, singură, pe care nu o bagă nimeni în seamă – și Christa -impetuoasă, tiranică, seducătoare, mereu în centrul atenției. Cînd Christa își îndreaptă atenția spre Blanche, aceasta se lasă copleșită de deliciile unei prietenii de care nu mai avusese parte niciodată. Dar Christa se dovedește o ființă diabolică, umilind-o și manipulînd-o la fiecare pas. Oscilînd între decepție și ură, admirație și dispreț, Blanche decide în final să-și înfrunte torționara.

În prima zi de cursuri am văzut-o zâmbind. Am dorit imediat s-o cunosc.

Știam că nu aveam cum să fac cunoștință cu ea. Să mă apropii de cineva, iată ceva de care eram incapabilă. Îi așteptam întotdeauna pe ceilalți să mă abordeze: niciodată nu venea nimeni.

Asta însemna Universitatea: să crezi că te vei deschide spre lume și să nu întâlnești, de fapt, pe nimeni.

O săptămână mai târziu privirea ei s-a oprit asupra mea.

Am fost convinsă că avea să treacă imediat mai departe. Dar nu: a rămas și m-a măsurat. Nu îndrăzneam să privesc acea privire: simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare și mă sufocam.

Cum privirea ei mă fixa în continuare, suferința a devenit insuportabilă. Cu prețul unui curaj de care nu mai dădusem niciodată dovadă, mi-am ațintit privirea în a ei: mi-a făcut un mic semn cu mâna și a râs.

După care am văzut-o vorbind cu niște băieți.

A doua zi a venit către mine și mi-a spus bună ziua.

I-am răspuns și am tăcut. Îmi detestam propria stinghereală.

— Pari mai tânără decît ceilalți, a constatat ea.

— Chiar sunt. Am împlinit șaisprezece ani doar de o lună.

— Și eu la fel. Am împlinit șaisprezece ani acum trei luni. Recunoaște că n-ai fi crezut!

— Așa e.

Siguranța de sine îi adăuga cei doi sau trei ani care ne despărțeau de restul turmei.

— Cum te cheamă ? m-a întrebat.

— Blanche. Pe tine?

— Christa.

Prenumele ăsta era cu totul neobișnuit. Vrăjită, am tăcut iar. Mi-a observat mirarea și a adăugat:

— În Germania nu este un nume
chiar așa de rar.

— Ești nemțoaică?

— Nu. Vin din cantoanele din est.

— Vorbești germana?

— Normal.

Am privit-o cu admirație.

— La revedere, Blanche.

N-am avut timp să-i răspund la salut. Coborâse deja treptele amfiteatrului. Un grup de studenți au strigat-o zgomotos. Triumfătoare, Christa s-a îndreptat spre grupul care o chemase.

„E integrată”, mi-am zis.

Cuvîntul ăsta avea pentru mine o semnificație enormă. De cînd mă știam, nu mi se întâmplase să fiu integrată în ceva. Față de cei care erau simțeam un amestec de dispreț și invidie.

Întotdeauna fusesem singură, ceea ce nu mi-ar fi displăcut dacă ar fi fost alegerea mea. Dar nu fusese niciodată. Visam să mă integrez fie și doar pentru a-mi putea oferi, apoi, luxul de a mă dezintegra.

Visam mai cu seamă să devin prietena Christei. Să am o prietenă mi se părea ceva incredibil. Cu atât mai mult să fiu prietena Christei – dar nu, nu trebuia nici măcar să visez la așa ceva.

Preț de o clipă, m-am întrebat de ce o astfel de prietenie mi se părea un lucru pe care merita să ți-l dorești atît de mult. N-am găsit un răspuns clar: fata asta avea ceva aparte, dar nu-mi puteam da seama ce anume.

Pe când părăseam incinta Universității, un glas m-a strigat pe nume.

Așa ceva nu mi se mai întâmplase niciodată și m-a aruncat într-un fel de panică. M-am întors și am văzut-o pe Christa alergând să mă ajungă din urmă. Asta chiar că era ceva nemaivăzut.

— Unde te duci? m-a întrebat mergând alături de mine.

— Acasă.

— Unde locuiești?

— La cinci minute pe jos.

— Exact de așa ceva aș avea nevoie!

— De ce? Tu unde locuiești?

— Ți-am spus deja: în cantoanele din est.

— Să nu-mi zici că mergi până acolo în fiecare seară.

— Ba da.

— Dar e departe!

— Da: două ore cu trenul la venit, două ore cu trenul la întors. Nemaipunând la socoteală și drumul cu autobuzul. N-am găsit altă soluție.

— Și rezișți?

— Vom vedea.

N-am îndrăznit să-i mai pun și alte întrebări de teamă să n-o fac să se simtă prost. Era clar că nu-și permitea să închirieze o

cameră studențească.

La poarta imobilului în care locuiesc ne-am despărțit.

— Stai cu părinții? mă întrebă.

— Da. Și tu, tot cu părinții?

— Da.

— La vârsta noastră e normal, am adăugat fără să știu prea bine de ce.

A izbucnit în râs de parcă spusesem ceva caraghios. Mi-a fost rușine.

Nu știam dacă eram prietena ei. După ce criteriu, obligatoriu misterios, îți poți da seama că ești prietena cuiva? Nu avusesem niciodată o prietenă.

De pildă, mă considerase ridicolă: era acesta un semn de prietenie sau de dispreț? Pe mine mă duruse. Căci începusem deja să țin la ea.

Profitând de un moment de luciditate, m-am întrebat de ce. Puținele, extrem de puținele lucruri pe care le știam despre ea îndreptățeau oare dorința mea de a-i intra în grații? Sau poate tocmai din acest biet motiv fusese singura din categoria ei care mă învrednicise cu o privire?

Marțea, cursurile începeau la opt dimineața. Christa avea niște cearcăne enorme sub ochi.

— Pari obosită, am constatat eu.

— M-am trezit la patru dimineața.

— La patru! Spuneai că drumul durează două ore.

— Nu locuiesc chiar în Malmedy. Satul meu se află la o

jumătate de oră de gară. Ca să prind trenul de ora cinci trebuie să mă trezesc la ora patru. Și nici la Bruxelles Universitatea nu e chiar lângă gară!

— Să te trezești la patru dimineața mi se pare ceva inuman.

— Ai o soluție mai bună? spuse ea pe un ton iritat.

Îmi întoarse spatele. M-am urât de moarte. Trebuia neapărat s-o ajut.

Seara le-am vorbit părinților mei despre Christa. Ca să-mi ating scopul, le-am spus că era prietena mea.

— Ai o prietenă? m-a întrebat mama mea, străduindu-se să nu pară prea mirată de această veste.

— Da. Ar putea să doarmă aici lunea? Locuiește într-un sat din cantoanele din est și marțea trebuie să se trezească la patru ca să ajungă la cursul de la opt.

— Nici o problemă. O să instalăm patul pliant în camera ta.

A doua zi, cu un curaj fără precedent, i-am vorbit Christei despre asta:

— Dacă vrei, luni seara ai putea să rămâi la mine.

Mă privi cu o stupefacție radioasă. A fost cel mai frumos moment din viața mea.

— Pe bune?

Am stricat imediat totul adăugind:

— Părinții mei sunt de acord.

A pufnit în râs. Iar spusesem ceva ridicol.

— O să vii?

Deja, avantajul trecuse de partea ei. Nu-i mai făceam un

serviciu: o imploram.

— Da, o să vin, răspunse ea, cu aerul că accepta doar ca să nu mă supere.

Asta nu m-a împiedicat să mă simt în al nouălea cer și să aștept ziua de luni cu înfrigurare.

Copil singur la părinți, cu puțini prieteni, nu avusesem niciodată un oaspete, cu atât mai puțin pe cineva care să doarmă cu mine în cameră. Perspectiva aceasta pur și simplu mă îngrozea de fericire.

A venit și ziua de luni. Christa nu mi-a acordat prea mare atenție. Am observat însă, cu entuziasm, că avea un rucsac: își adusese lucrurile.

În ziua aceea cursurile se terminau la patru după-amiază. Am așteptat-o pe Christa la ieșirea din amfiteatru. I-a luat o groază de timp până să se despartă de numeroșii ei prieteni. Apoi, fără să se grăbească, s-a îndreptat spre mine.

Abia după ce ieșiserăm din câmpul vizual al tuturor celorlalți studenți a catadicsit să-mi vorbească – cu o amabilitate forțată, de parcă ar fi ținut cu tot dinadinsul să sublinieze că-mi făcea o favoare.

În clipa când am deschis ușa apartamentului meu pustiu, inima îmi bătea atât de tare, încât mi-era pur și simplu rău. Christa a intrat și s-a uitat de jur-împrejur. A exclamat:

— Nu-i rău!

Am simțit o mândrie absurdă.

— Unde sunt părinții tăi ? întrebă ea.

— La muncă.

— Cu ce se ocupă ?

— Sunt profesori la un colegiu. Tata predă latina și greaca, iar mama, biologia.

— Înțeleg.

Mi-ar fi plăcut s-o întreb ce anume înțelegea de fapt. N-am îndrăznit.

Apartamentul nu era luxos, dar avea farmecul lui.

— Arată-mi camera ta!

Tremurând de emoție, am condus-o în adăpostul meu. Acesta nu era nicicum. A părut dezamăgită.

— Nu seamănă a nimic, spuse.

— O să te simți bine, ai să vezi, am comentat eu, puțin abătută.

S-a aruncat pe patul meu, lăsându-mi mie patul pliant. Firește că aveam de gând să i-l cedez ei, dar mi-ar fi plăcut să nu mi-o ia înainte. Mi-am reproșat pe loc că aveam gânduri atât de meschine.

— Ai dormit întotdeauna aici?

— Da. N-am locuit niciodată în altă parte.

— Ai frați sau surori?

— Nu. Tu?

— Am doi frați și două surori. Eu sunt cea mai mică. Arată-mi hainele tale.

— Ce?

— Deschide șifonierul! Înmărmurită, m-am executat.

Christa a sărit din pat și a venit să se uite. După ce inspecta pe

îndelete, spuse:

— N-ai decît o singură chestie mișto. Scoase unica mea toaletă elegantă, o rochie chinezească pe corp. Sub privirea mea consternată își smulse tricoul, blugii și pantofii.

— Rochia se mulează perfect, spuse ea privind-o. O să-mi scot și chiloții.

Și acolo, în fața mea, a rămas despuiată ca un vierme. A îmbrăcat rochia și s-a privit în oglinda cea mare. Îi venea bine. Se admiră din creștet până în tălpi.

— Mă întreb cum îți stă ție.

Lucrul de care mă temeam cel mai mult se produse. Își scoase rochia și mi-o aruncă:

— Pune-ți-o!

Am rămas încremenită, interzisă.

— Pune-ți-o, îți spun!

Nu izbuteam să scot nici un sunet. Christa căscă niște ochi ilari, de parcă în sfârșit ar fi înțeles:

— Te deranjează că sunt dezbrăcată?

Am scuturat din cap că nu.

— Atunci tu de ce nu te dezbraci?

Am scuturat din nou din cap.

— Ba da, poți! Trebuie!

Trebuia?

— Hai, ce, nu fi proastă! Dezbracă-te!

— Nu.

Nu-ul ăsta a reprezentat pentru mine o victorie.

— Eu am făcut-o!

— Asta nu mă obligă să fac și eu la fel.

— „Asta nu mă obligă să fac și eu la fel!” mă imită ea cu o voce grotescă.

Chiar așa vorbeam eu?

— Hai, Blanche! Suntem între fete!

Tăcere.

— Eu sunt goală-pușcă! Și nu mă simt rău deloc!

— E problema ta.

— Ba tu se pare că ai o problemă! Nu ești deloc amuzantă, știai?

Se năpusti asupra mea râzând. M-am strâns ca un ghem pe patul pliant. Îmi smulse pantofii, îmi descheie blugii cu o dexteritate uluitoare, trase de ei și, cu aceeași mișcare, reuși să-mi scoată și chiloții. Din fericire, tricoul pe care-l purtam era lung și mă acoperea până la jumătatea coapselor.

Am început să țip.

S-a oprit și m-a privit mirată.

— Ce ai? Ești nebună?

Tremuram ca scuturată de convulsii.

— Nu mă mai atinge!

— Bine. Atunci dezbracă-te singură.

— Nu pot.

— Dacă n-o faci tu, o fac eu! mă amenință ea.

— De ce mă torturezi?

— Ești ridicolă! Nu-i nici o tortură! Suntem fete!

— De ce ții neapărat să mă dezbrac?

Mi-a dat un răspuns cu totul neașteptat :

— Ca să fim egale.

De parcă aș fi putut să fiu egală cu ea! Din păcate, n-am găsit nimic nimerit să-i răspund

— Îți dai seama că trebuie să o faci! zise ea triumfător.

Învinsă, am înțeles că nu mai aveam nici o portiță de scăpare. Am apucat cu mâinile de poalele tricoului. În ciuda eforturilor, n-am izbutit să-l scot.

— Nu reușesc.

— Nu mă grăbesc, spuse ea nedezlipindu-și privirea necruțătoare de pe făptura mea.

Aveam șaisprezece ani. Nu dețineam nimic, nici bunuri materiale și nici confort spiritual. Nu aveam un prieten, nu iubeam pe nimeni, nu trăisem nimic. Nu aveam nici o idee și nu eram foarte sigură că aveam suflet. Tot ce aveam era corpul.

La șase ani, a te dezbrăca nu înseamnă nimic. La douăzeci și șase este deja o obișnuință veche.

La șaisprezece ani însă, a te dezbrăca reprezintă un gest de o violență dementă.

„De ce îmi ceri așa ceva, Christa? Știi ce înseamnă asta pentru mine? Mi-ai mai cere dacă ai ști? Sau, poate, tocmai pentru că știi mi-o ceri? Nu înțeleg de ce mă supun ție.”

Șaisprezece ani de singurătate, de ură de sine, de spaime cu neputință de formulat, de dorințe niciodată împlinite, de suferințe zadarnice, de furii neexplodate și de energie nefolosită se aflau

închiși în acest trup.

Trupurile au trei șanse să fie frumoase : forța, grația și împlinirea. Anumite corpuri miraculoase reușesc să le îmbine pe toate trei. Al meu, dimpotrivă, nu avea nici un dram din cele trei minuni. Absența îi era limba maternă: exprima lipsa de forță, lipsa de grație și neîmplinirea. Era ca un urlet de foame.

Singurul merit al acestui trup pe care niciodată nu-l văzuse lumina soarelui era că prenumele meu i se potrivea de minune: alb era lucrul acesta plăpând, alb ca și arma cu același nume, dar nu prea bine ascuțit – partea tăioasă fiind răsucită spre interior.

— Termini azi sau trebuie să așteptăm pînă mâine? mă apostrofa Christa, care, tolănită pe patul meu, părea a se amuza copios, savurând până și cele mai mărunte firimituri ale chinului meu.

Atunci, ca să termin odată, cu gestul rapid al cuiva care scoate cuiul unei grenade, m-am jupuit de tricou și l-am azvîrlit pe jos, asemenea unui Vercingetorix{1} aruncându-și scutul la picioarele lui Cezar.

Totul, în mine, urla de oroare. Până și puținul pe care-l aveam, bietul secret al propriului corp, îl pierdusem. Era literalmente un sacrificiu. Și era groaznic să vezi că-l sacrificam degeaba.

Căci Christa abia dacă dădu din cap. Mă cercetă din tălpi pînă-n creștet, având aerul că spectacolul i se pare cu totul lipsit de interes. Un singur amănunt îi reținu atenția:

— Dar ai sâni!

Am crezut că mor. Reprimându-mi niște lacrimi de furie care n-ar fi făcut decît să-mi sporească ridicolul, am spus:

— Firește că am! La ce te-așteptai?

— Fii fericită! Îmbrăcată, ești plată ca o scândură.

Încântată de acest comentariu, m-am aplecat să-mi iau tricoul de pe jos.

— Nu! Vreau să te văd în rochia chinezească.

Și mi-a întins-o. Am tras-o pe mine.

— Îmi vine mai bine ca ție, conchise ea.

Brusc, am simțit rochia ca pe un plus de goliciune. Am dezbrăcat-o cât am putut de repede.

Christa se ridică dintr-un salt și se înfipse alături de mine în fața oglinzii.

— Uită-te! Nu suntem făcute la fel! exclamă ea.

— Nu mai insista, am spus.

Mă simțeam torturată.

— Nu întoarce privirea, porunci ea. Uită-te la noi amândouă.

Comparația era strivitoare.

— Ar trebui să-ți dezvolți sânii, spuse pe un ton doct.

— N-am decât șaisprezece ani, am protestat.

— Și ce dacă ? Și eu la fel! Dar ai mei arată totuși altfel, nu?

— Fiecare cu ritmul lui.

— Nici nu încape discuție! O să te învăț un exercițiu. Sora mea arăta exact ca tine. După șase luni de astfel de exerciții se transformase cu totul, te rog să mă crezi. Hai, ia-te după mine: unu, doi, unu, doi…

— Lasă-mă în pace, Christa, am răcnit ducându-mă să-mi recuperez tricoul.

Se năpusti asupra tricoului și fugi cu el în celălalt capăt al camerei. Am început să alerg după ea. Râdea în hohote. Mă simțeam atît de umilită și de furioasă, încât nu mi-a trecut prin cap să-mi iau alt tricou din șifonier. Christa alerga prin odaie, sfidându-mă cu trupul său superb, triumfător.

Exact în acel moment s-a întors mama de la lucru. A auzit niște strigăte stridente venind din camera mea. S-a repezit, a deschis ușa fără să bată și a văzut două adolescente despuiate alergându-se încolo și încoace. N-a băgat de seamă că una din ele, fiica ei, era cu plânsul în gât. N-a avut ochi decât pentru necunoscuta care râdea de mama focului.

În clipa cînd mama pătrunse în altarul sacrificiului meu, râsul Christei, din demonic, deveni prospețimea însăși – o voioșie naturală, la fel de sănătoasă ca și trupul ce-o răspândea. Se opri din alergat și se îndreptă către mama, întinzându-i mâna.

— Bună ziua, doamnă. Vă rog să mă scuzați, voiam să văd cum e făcută fata dumneavoastră.

Și chicoti, copilăroasă, dulce. Mama, stupefiată, se uita la adolescenta aceasta goală-pușcă ce-i strângea mâna fără nici o jenă. După o clipă de ezitare, avu aerul că o consideră un copil, și încă unul foarte simpatic.

— Tu ești Christa? spuse ea izbucnind în râs.

Și râseră, și râseră, de parcă toată scena era de un comic irezistibil.

Îmi priveam mama râzând, cu sentimentul că pierdusem o aliată.

Știam foarte bine că scena fusese oribilă, deloc comică. Știam foarte bine că în cazul Christei nu era vorba de un copil, ci de o strategie a ei pentru a-mi îmblânzi mama.

Și observam cum aceasta, negândindu-se la ceva rău, vedea trupul frumos, plin de viață al fetei – și știam că deja se întreba de ce al meu nu era la fel de bine făcut.

Mama ieși. Imediat după ce ușa se închise, râsul Christei încetă.

— Ți-am făcut un serviciu, spuse. De-acum n-o să mai ai probleme să stai dezbrăcată.

Mi-am zis că, spre binele tuturor, mă voi strădui să cred în această versiune asupra acelui moment îngrozitor. Știam deja că n-am să reușesc: când ne aflam dezbrăcate, una lângă alta, în fața oglinzii, simțisem cu prea mare acuitate jubilația Christei – jubilația de a mă umili, jubilația propriei dominații, jubilația, mai ales, de a vedea suferința pe care mi-o provoca faptul că sunt dezbrăcată, disperare pe care o inhala prin toți porii și care-i provoca o plăcere de parcă ar fi asistat la o vivisecție.

— E frumoasă mama ta, declară ea îmbrăcându-se.

— Da, am răspuns, surprinsă s-o aud adresându-mi niște vorbe amabile.

— Câți ani are?

— Patruzeci și cinci.

— Pare cu mult mai tânără.

— Așa e, am remarcat cu mândrie.

— Cum o cheamă?

— Michelle.

— Și pe tatăl tău?

— François.

— Cum e?

— O să vezi. Va fi acasă diseară. Dar părinții tăi cum sunt?

— Foarte diferiți de ai tăi.

— Cu ce se ocupă?

— Ce indiscretă ești!

— Dar… și tu mi-ai pus aceeași întrebare despre ai mei!

— Nu! Tu ai simțit nevoia să-mi spui că părinții tăi sunt profesori.

Am tăcut, uluită de rea-credința de care dădea dovadă. În plus, dacă înțelegeam bine, credea că mă mândream cu meseria părinților mei. Ce idee absurdă!

— N-ar trebui să te mai îmbraci așa, reluă ea. Nu ți se văd formele.

— Nu înțeleg ce vrei. Mai întâi te extaziezi că am sâni, după aceea te revolți că nu sunt destul de mari, iar acum îmi spui să-i scot în evidență. Nu mai pricep nimic.

— Ce sensibilă ești! Și zâmbi sarcastic.

De obicei, părinții mei și cu mine mâncam fiecare pe unde avea chef, care pe un colț al mesei din bucătărie, care în fața televizorului, care în pat, de pe câte un platou.

În seara aceea, dat fiind că aveam un oaspete, mama găsi de

cuviință să pregătească o cină adevărată și să ne așezăm cu toții la masă. Când ne chemă, am răsuflat ușurată că nu va mai trebui să stau singură cu călăul meu.

— Bună seara, domnișoară, spuse tata.

— Spuneți-mi Christa, răspunse ea dezinvolt, afișând un surâs luminos.

Se apropie de el și, spre marea lui surpriză și a mea, îi aplică două pupături pe obraji. Am văzut că tatăl meu era uimit și încântat.

— Drăguț din partea dumneavoastră că mă adăpostiți noaptea asta. Aveți un apartament superb.

— Să nu exagerăm. Nu e decât bine aranjat. Dacă ați fi văzut în ce stare l-am găsit acum douăzeci de ani! Soția mea și cu mine a trebuit…

Și se lansă într-o povestire interminabilă, de-a lungul căreia nu omise nici cel mai mic amănunt al fastidioaselor lucrări care trebuiseră să fie executate. Christa îi sorbea vorbele, ca și cum ar fi pasionat-o peste măsură ceea ce spunea.

— E delicios, zise ea apoi, apucând farfuria pe care i-o întindea mama mea.

Părinții mei erau pur și simplu vrăjiți.

— Blanche ne-a spus că locuiți în apropiere de Malmedy.

— Da, fac patru ore cu trenul, ca să nu mai pun la socoteală și autobuzul.

— De ce nu închiriați o cameră de la cămin?

— Asta și vreau. Muncesc din greu ca să ajung să-mi permit.

— Munciți?

— Da, servesc într-un bar din Malmedy în weekend și uneori chiar și în timpul săptămânii, când nu ajung prea târziu acasă. Îmi plătesc singură studiile.

Părinții mei o contemplară topiți de admirație și, în clipa imediat următoare, se uitară reprobator la fiica lor care, la șaisprezece ani, încă nu catadicsise să devină independentă din punct de vedere financiar.

— Cu ce se ocupă părinții dumneavoastră? întrebă tatăl meu.

Jubilam deja la ideea că ar fi putut să-i răspundă, la fel ca și mie: „Sunteți cam indiscret!”

Dar vai, Christa, după un scurt și cât se poate de studiat moment de tăcere, declară cu o simplitate tragică:

— Provin dintr-un mediu defavorizat. Și-și plecă privirea.

Mi-am dat seama că tocmai urcase cu zece procente în sondaje.

Imediat însă, cu avântul unei fete dovedind curajul pudorii, declară:

— Dacă socotelile mele sunt exacte, la sfârșitul primăverii ar trebui să-mi pot permite să închiriez ceva.

— Dar veți fi în plină sesiune! Nu puteți să faceți atâtea lucruri deodată! spuse mama.

— Va trebui, răspunse ea.

Îmi venea s-o iau la palme. Am pus însă acest fapt pe socoteala indispoziției mele și mi-am făcut imediat reproșuri.

Binedispusă, Christa gânguri din nou:

— Știți ce mi-ar plăcea cel mai mult? Să ne tutuim – dacă, bineînțeles, îmi permiteți. Serios, sunteți atât de tineri… încât mi se pare stupid să vă spun „dumneavoastră”.

— Cum vrei tu, zise tatăl meu, cu un zâmbet larg până la urechi.

Christa mi se părea de o nesimțire incredibilă și fierbeam de furie că părinții mei îi căzuseră în plasă.

Cînd să plecăm la culcare, o sărută pe mama mea, spunându-i:

— Noapte bună, Michelle. Apoi pe tatăl meu:

— Noapte bună, François.

Regretam că îi spusesem prenumele părinților mei, așa cum o victimă supusă torturilor regretă că și-a trădat complicii.

— Și tatăl tău e foarte mișto, declară ea.

Complimentele ei, mi-am dat seama, nu mă mai bucurau.

Se întinse în patul meu și spuse:

— Știi, mă bucur foarte mult că mă aflu aici.

Puse capul pe pernă și adormi imediat.

Ultimele ei cuvinte mă emoționară și mă lăsară, totodată, perplexă. Nu cumva o judecasem greșit pe Christa? Resentimentele mele față de ea erau oare întemeiate?

Mama ne văzuse goale pe amândouă și nu i se păruse deloc șocant. Probabil observase că am o problemă cu propriul trup și considerase că acest comportament îmi făcea bine.

Christa părea complexată din pricina mediului din care provenea: nu trebuia să mă supăr pe ea pentru că răspunsese ciudat la întrebarea pe care i-o pusesem. Atitudinea ei irațională nu era

decât expresia disconfortului pe care-l simțea.

Și-apoi trebuia într-adevăr admirată pentru faptul că, la vârsta ei, își continua studiile prin propriile-i mijloace. În loc să mă simt atât de trivial de iritată, s-ar fi cuvenit, dimpotrivă, s-o admir și s-o iau drept model. Mă înșelasem pe toată linia. Îmi era rușine că nu înțelesesem de la bun început că este o fată fantastică și că a o avea drept prietenă însemna o fericire nesperată.

Gândurile acestea mă liniștiră.

A doua zi de dimineață le mulțumi plină de efuziune părinților mei:

— Mulțumită vouă, am putut să dorm trei ore și jumătate mai mult ca de obicei!

Pe drum către Universitate nu mi-a adresat nici un cuvânt. Am crezut că se trezise cu fața la cearșaf.

De cum am intrat în amfiteatru, am și încetat să mai exist pentru ea. Mi-am petrecut întreaga zi în singurătatea mea obișnuită. Din când în când, râsul Christei se auzea de undeva de departe. Nu mai eram sigură că înnoptase în camera mea.

Seara, mama declară:

— Christa asta a ta e o mare descoperire! E incredibilă, hazlie, spirituală, plină de viață…

Tata prelua imediat ștafeta:

— Și câtă maturitate! Ce curaj! Ce inteligență! Ce simț al relațiilor umane!

— Nu-i așa? am îngăimat, căutând în memorie lucrurile atât de pătrunzătoare pe care Christa putuse să le rostească.

— Ai așteptat mult până să-ți găsești o prietenă, dar, având în vedere calitatea celei pe care ne-ai prezentat-o, te înțeleg: înălțaseși ștacheta foarte sus, a continuat mama.

— În plus, mai e și frumoasă, exclamă autorul zilelor mele.

— Într-adevăr, așa e, comentă soția lui. Și încă nu ai văzut-o dezbrăcată.

— Da? Cum e?

— O bucățică pe cinste, dacă te interesează părerea mea.

În culmea jenei, am intervenit:

— Mamă, te rog…

— Nu-ți pică prea bine! Prietena ta a avut curajul să se arate în fața mea fără fițe și bine a făcut. Dacă ar putea să te vindece de pudoarea ta maladivă ar fi perfect.

— Da. Și nu este singurul domeniu în care ți-ar putea servi drept exemplu.

Mi-a trebuit un efort supraomenesc pentru a-mi stăpâni furia. M-am mulțumit să spun:

— Sunt fericită că vă place Christa.

— O adorăm! Poate să vină aici oricând vrea! Să-i spui asta.

— Contați pe mine.

După ce m-am întors la mine în cameră, m-am dezbrăcat în fața oglinzii celei mari și m-am contemplat: din tălpi și până în creștet m-am simțit insultată de acel corp. Christa, mi se părea, nici nu-l criticase îndeajuns.

Îmi detestam fizicul încă din pubertate. Și băgasem de seamă că privirea Christei nu făcuse decât să înrăutățească situația; nu mai

puteam să mă văd decât prin ochii ei, și mă uram.

Sânii le obsedează cel mai mult pe adolescente: îi au de atât de puțin timp, încât nu-și revin. Transformarea coapselor este mai puțin surprinzătoare. E o schimbare, nu un adaos. Protuberanțele care înmuguresc pe piept rămân însă multă vreme niște străine pentru biata fată.

Complicând și mai mult lucrurile, Christa nu pomenise decât acest element din fizicul meu: ceea ce dovedea, dacă mai era nevoie, că el reprezenta principala mea problemă. Am încercat să văd dacă așa era; mi-am ascuns pe de-a-ntregul sânii cu mâinile și m-am privit: brusc, devenisem acceptabilă și arătam chiar bine. Era însă de-ajuns să nu-mi mai ascund sânii și imediat aspectul meu devenea jalnic, mizerabil, ca și cum acest eșec ar fi contaminat tot restul.

O voce interioară sări să-mi ia apărarea :

„Și ce dacă? Ești încă în creștere. Există și avantaje în faptul de a avea sânii mici. Până să te examineze Christa puțin îți păsa. De ce dai atâta importanță judecății acestei fete?”

Mi-am văzut, în oglindă, umerii și brațele luând poziția recomandată de Christa și facând exercițiile pe care mi le prescrisese ea.

Vocea interioară urlă:

„Nu! N-o asculta pe Christa! Oprește-te!

Docil, corpul meu își continuă gimnastica.

Mi-am jurat să n-o mai fac niciodată.

A doua zi am luat hotărârea să nu mă mai apropii de Christa. A simțit, probabil, și a venit ea spre mine; m-a sărutat și m-a privit

în tăcere. Mă simțeam atât de încurcată, încât am început imediat să turui:

— Părinții mei mi-au dat sarcina să-ți spun că te adoră și că poți să vii la noi oricând vrei.

— Și eu îi ador pe părinții tăi. Spune-le că mă bucur foarte mult.

— O să mai vii?

— Lunea viitoare.

Niște glasuri puternice o strigară, îmi întoarse spatele și se îndreptă către gașca ei. Se așeză pe genunchii unui tip; ceilalți protestară, cerând să li se acorde același favor.

Era abia miercuri. Lunea următoare era încă departe. Mi s-a părut că nu mai eram atât de nerăbdătoare. Nu mă simțeam mai bine fără ea decât cu ea?

Din păcate, nu era atât de sigur. A fi fără ea însemna a fi singură ca persoană. Singurătatea mea se agravase de când apăruse Christa: în momentul când fata asta înceta să mă mai bage în seamă, nu mai sufeream de singurătate, ci de absență. Eram părăsită.

Mai rău: eram pedepsită. Dacă nu venea să-mi vorbească nu era oare pentru că făcusem o greșeală? Îmi petreceam ore întregi întorcând aceleași gânduri pe toate fețele, căutând ce anume îmi atrăsese o pedeapsă a cărei motivație îmi scăpa, deși nu reușeam să-i pun la îndoială îndreptățirea.

Lunea următoare, părinții mei o întâmpinară pe Christa în culmea excitației.

Deschiseră o sticlă de șampanie: ea spuse că nu mai băuse așa

ceva niciodată.

Seara a fost foarte veselă: Christa sporovăia, îi chestiona pe tata și pe mama despre subiecte dintre cele mai diverse, chiuia de râs auzindu-le răspunsurile, îmi trăgea câte o palmă pe picior pentru a mă lua martor, fapt ce intensifica ilaritatea generală la care îmi era din ce în ce mai greu să particip.

Culmea mi s-a părut că a fost atinsă în momentul în care Christa, observând eleganța mamei mele, începu să fredoneze cântecul Beatleșilor „*Michelle, ma belle*…” Era cât pe ce să spun că ridicolul avea limitele lui, când am observat că mama era absolut încântată. E groaznic să-ți dai seama că părinții tăi și-au pierdut demnitatea.

Abia când am auzit ce le spunea alor mei am început să descopăr viața celei despre care se presupunea că era prietena mea:

— Da, am un prieten, îl cheamă Detlev și locuiește la Malmedy. Muncește în același bar ca și mine. Are optsprezece ani. Mi-ar plăcea să învețe o meserie.

Sau:

— Toți colegii mei din liceu au intrat direct în uzină. Sunt singura care și-a continuat studiile. De ce științele politice? Pentru că am un ideal de dreptate socială. Aș vrea să aflu cum aș putea să-i ajut pe cei asemenea mie.

(Aici, mai cîștigă zece puncte în sondaje. De ce vorbea tot timpul de parcă s-ar fi aflat în plină campanie electorală?)

În acel moment, Christa avu o intuiție crudă. Se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Până la urmă, Blanche, nu mi-ai spus de ce studiezi științele politice.

Dacă aș fi avut prezență de spirit, aș fi replicat: „Nu ți-am spus niciodată pentru că nu m-ai întrebat”. Din păcate, eram mult prea stupefiată ca să mai pot vorbi: nu prea eram obișnuită să mi se adreseze.

Iritat de aerul meu năucit, tatăl meu insistă:

— Hai, Blanche, răspunde. Am început să îngaim:

— Consider că este interesant să înveți cum trebuie să trăiești împreună cu alte ființe umane…

Mă exprimam greu: totuși, aceasta era motivația mea profundă și mi se părea un punct de vedere valabil. Părinții mei răsuflară ușurați. Am înțeles imediat: Christa nu-mi pusese întrebarea cu pricina decât pentru a mă umili în fața lor. Reușise: în ochii alor mei, nu ajungeam nici până la glezna acestei „fete admirabile”.

— Blanche a fost întotdeauna prea cuminte, spuse mama.

— Poate tu să ne-o mai scoți puțin prin lume, continuă tatăl meu.

M-am cutremurat: întreaga oroare a menajului nostru în patru era conținută în succesiunea aceasta de pronume: „…tu să ne-o scoți…” Ajunsesem persoana a treia. Când despre cineva se vorbește la persoana a treia înseamnă că nu e de față. Și, într-adevăr, nu eram de față. Lucrurile se petreceau între niște persoane prezente care erau „tu” și „noi”.

— Da, Christa: învață-o puțin ce e viața, adăugă mama.

— O să încercăm, răspunse fata. Mușcam din țărână.

Câteva zile mai tîrziu, la Universitate, Christa se apropie de mine cu un aer plictisit.

— Le-am promis părinților tăi că o să te prezint prietenilor mei, spuse.

— Ești drăguță, dar nu țin neapărat.

— Vii acum, că mai am și alte treburi!

Și mă trase de braț. Mă împinse spre un conglomerat de namile idioate:

— Băieți, ea e Blanche.

Nu m-a băgat nimeni în seamă, spre marea mea ușurare. Gata: fusesem prezentată.

Christa își îndeplinise misiunea. Îmi întoarse spatele și începu să discute cu ceilalți. Stăteam ca proasta, singură în mijlocul gășții ei; stânjeneala mea devenise palpabilă.

Am plecat de acolo, acoperită de o sudoare rece. Eram conștientă de stupiditatea scenei care tocmai se petrecuse: incidentul acela era atât de neînsemnat, încât trebuia să-l dau neîntârziat uitării. Nu reușeam totuși să ies din senzația mea de coșmar.

Profesorul își făcu intrarea în amfiteatru. Studenții merseră și se așezară în bănci. Trecând pe lângă mine, Christa se aplecă și-mi șușoti la ureche:

— Ești de groază! Eu nu mai știu ce să fac pentru tine, iar tu te cari fără să scoți o vorbă.

Se instală două rânduri mai departe, lăsându-mă uluită, distrusă.

Mi-am pierdut somnul.

încercam să mă conving că da, Christa avea dreptate: sufeream mai puțin. Da, ar fi trebuit să încerc să intru în vorbă cu cineva. Dar ce să-i spun? Nu aveam nimic de spus. Și cui? Nu voiam să-i cunosc pe indivizii ăștia.

„Vezi cum ești: nu știi nimic despre ei, dar ai decretat deja că nu vrei să-i cunoști. Cât de disprețuitoare și de îngâmfată poți să fii! Christa, în schimb, e generoasă: iese în întâmpinarea celorlalți, așa cum a ieșit și în întâmpinarea ta sau a părinților tăi. Ea are ceva de oferit tuturor. Tu n-ai nimic pentru nimeni, nici măcar pentru tine. Ești neantul întruchipat. Christa este, poate, puțin cam brutală, dar măcar ea există. Orice e mai bine decât să fie cineva ca tine."

Discursuri contradictorii îmi scrâșneau prin minte: „Termină! Cum îndrăznește să spună că nu mai știe ce să facă pentru tine? Prezentările se fac în ambele sensuri: nu ți-a spus numele nimănui. O doare în cot de tine".

Răspunsul interior tuna și fulgera: „Ești o înfumurată! Pe ea nimeni n-a prezentat-o nimănui. A venit singură din fundul ei de provincie, este de vârsta ta și nu are nevoie de ajutorul nimănui. Adevărul este că te porți ca o proastă".

Protestul părții adverse: „Ei și? M-a auzit cineva că mă plâng? Mie-mi convine că sunt singură. Prefer singurătatea mea promiscuității ei. E dreptul meu".

Hohote de râs: „Mincinoaso! Știi foarte bine că minți! Ai visat întotdeauna să te integrezi, cu atât mai mult cu cât nu ți s-a întâmplat niciodată! Christa este ocazia vieții tale! Și te pregătești s-

o ratezi, amărâto, hal de…”

Urmau niște insulte de cea mai joasă speță la adresa mea.

Așa arătau insomniile mele. Mă uram până la un punct de unde nu mai exista întoarcere.

În noaptea de luni, în camera mea, i-am cerut Christei:

— Vorbește-mi despre Detlev. Mi-era frică să nu-mi azvârle din nou un: „Asta nu te privește!”, a cărui taină o stăpânea atât de bine.

Dar n-a fost așa; privi în tavan și rosti cu o voce îndepărtată:

— Detlev… Fumează. Cu multă clasă. E o figură. Înalt, blond. Are ceva din David Bowie. Și un trecut: a suferit. Când intră undeva, oamenii tac și-l privesc. Vorbește puțin, zâmbește puțin. E genul de om care nu-și manifestă sentimentele.

Portretul ăsta de tip frumos și tenebros mi s-a părut de un ridicol imens, cu excepția unui detaliu care îmi reținuse atenția:

— Seamănă pe bune cu David Bowie?

— Mai ales când face dragoste.

— L-ai văzut pe David Bowie facând dragoste?

— Nu fi tâmpită, Blanche, oftă ea, exasperată.

Cu toate acestea, mi se părea că întrebarea mea era perfect logică. Mai mult ca sigur pentru a se răzbuna, îmi aruncă:

— Tu, evident, ești virgină.

— De unde știi?

Întrebare prostească. Pufni în râs. Ratasem încă o bună ocazie de a tăcea.

— Te iubește? am reluat eu.

— Da. Chiar prea mult.

— De ce prea mult?

— Tu nu știi ce înseamnă să ai un tip care se uită la tine ca la o zeiță.

Acest „tu nu știi ce înseamnă” al ei era cum nu se poate mai disprețuitor. Continuarea frazei mi s-a părut grotescă: biata Christa, cum era ea obligată să îndure cruda soartă de a fi devorată din priviri de David Bowie! Ce figurantă!

— N-ai decât să-i spui să te iubească mai puțin, am continuat eu, profitând de propriile ei cuvinte.

— Crezi că am stat să aștept sfatul tău? Numai că el nu poate altfel.

M-am prefăcut că-mi venise o idee salvatoare.

— Ai putea să-i arăți conținutul batistei tale. Va fi mai puțin îndrăgostit de tine după aceea.

— Biata de tine, ai într-adevăr o problemă, spuse ea consternată.

Și stinse lumina, dându-mi de înțeles că acum voia să doarmă.

Conversația mea mentală se încinse imediat: „Poți s-o vezi oricât de urât vrei, asta nu schimbă cu nimic situația: ți-ar plăcea să fii în locul ei. Este iubită, are experiență, pe când tu ești o toantă căreia niciodată nu i s-ar putea întâmpla așa ceva”.

Și încă aici era vorba de iubirea dintre amanți. La șaisprezece ani nu era chiar anormal să n-o fi cunoscut-o. Eu însă nici nu ceream atât de mult: dacă aș fi putut să trăiesc măcar o formă de iubire oarecare! Părinții mei nu avuseseră față de mine decât un soi

de afecțiune, iar eu tocmai începusem să descopăr cât era ea de precară: nu fusese oare suficient să-și facă apariția o fată fermecătoare, pentru ca ei să mă coboare, în inima lor, la rangul de cantitate neglijabilă?

Mi-am petrecut întreaga noapte scormonindu-mi prin minte: mă iubise vreodată cineva? Existase vreun copil sau adult care să mă facă să simt incredibila elecțiune a iubirii? Cu toată dorința mea, nu trăisem niciodată mărețele prietenii ale fetițelor de zece ani; în liceu, nu reținusem niciodată atenția pasionată a vreunui profesor. Niciodată nu văzusem aprinzându-se pentru mine, în ochii cuiva, unica flacără capabilă să ne consoleze pentru faptul de a trăi.

Așa că puteam eu să râd mult și bine de Christa. Era ea, poate, înfumurată, găunoasă și stupidă, dar pe ea, măcar, o iubea cineva. Și mi-am amintit vorbele psalmistului: „Binecuvântați fie cei ce deșteaptă iubirea".

Da, binecuvântați fie, căci chiar și dacă ar avea toate defectele de pe lume, tot ar fi sarea pământului, a acestui pământ pe care eu nu eram bună de nimic, eu, a cărei existență n-o remarcase nimeni.

De ce stăteau astfel lucrurile? Nu ar fi fost o nedreptate dacă eu n-aș fi iubit. Or, dimpotrivă, eram gata oricând să iubesc. Încă de când eram mică, pierdusem șirul fetițelor cărora le oferisem inima mea și care nu o voiseră; în adolescență, mă inflamasem pentru un băiat care nici măcar nu-și dăduse vreodată seama că exist. Și încă aici era vorba de excesele iubirii; dar mie până și simplele tandrețuri îmi fuseseră refuzate cu obstinație.

Christa avea dreptate: probabil că aveam o problemă. De ce

natură? Nu eram chiar atât de urâtă. În plus, văzusem fete de-a dreptul hidoase, dar care erau iubite.

Mi-am amintit un episod din adolescența mea, care conținea, poate, cheia de care aveam nevoie. Nu trebuia să caut prea departe: se întâmplase doar cu un an în urmă. Aveam cincisprezece ani și sufeream că nu eram prietenă cu nimeni. În clasa mea existau trei fete nedespărțite: Valerie, Chantal și Patricia. Nu aveau nimic nemaipomenit, cu excepția faptului că erau permanent împreună și păreau a se simți foarte fericite din această pricină.

Visam să fac parte din acel grup. Am început să le însoțesc încontinuu: luni de-a rîndul, trioul acela n-a putut fi văzut altfel decât cu mine prin preajmă. Mă vâram tot timpul în discuțiile lor. Remarcam, firește, că nu-mi răspundeau când le întrebam ceva; cu toate acestea, eram răbdătoare și mă mulțumeam cu ce aveam, ceea ce mi se părea deja foarte mult: dreptul de a mă afla printre ele.

Șase luni mai târziu, după un hohot de râs, Chantal rosti această frază oribilă:

— Noi trei formăm o gașcă trăsnet!

Și toate izbucniră din nou în râs.

Or, eram și eu de față, lângă ele, așa cum eram în permanență. Un pumnal mi-a străpuns inima. Am înțeles atunci abjectul adevăr: nu existam. Nu existasem niciodată.

N-am mai putut fi văzută împreună cu trioul. Fetele nu-mi remarcară absența în mai mare măsură decît prezența. Eram invizibilă. Asta era problema mea.

Lipsă de vizibilitate sau lipsă de existență? Totuna: nu eram.

Amintirea asta m-a răscolit. Și constatam cu oroare că situația nu se schimbase.

Ba da: acum exista Christa. Christa care mă văzuse. Nu, ar fi fost prea frumos. Christa nu mă văzuse: îmi văzuse problema. Și profita de ea.

Văzuse o fată care suferea teribil că nu există. Și înțelesese că se putea folosi de această durere veche de șaisprezece ani.

Pusese deja stăpânire pe părinții mei și pe apartamentul acestora. Și nici vorbă să se oprească aici, având un drum atât de neted în față.

Lunea următoare Christa nu a venit la cursuri. M-am întors, prin urmare, singură acasă.

Mama mea a remarcat imediat absența Christei și mi-a pus o mie de întrebări:

— E bolnavă?

— Habar n-am.

— Cum adică habar n-ai?

— Uite-așa. Nu m-a anunțat.

— Nu i-ai dat telefon?

— N-am numărul ei.

— Nu i l-ai cerut niciodată?

— Nu-i place să-i pun întrebări despre familia ei.

— De aici și până la a nu-i cere un număr de telefon e cale lungă!

Era, deja, vina mea.

— Ar putea suna ea, am spus. Are numărul nostru.

— Sunt sigură că e prea scump pentru părinții ei.

Mamei mele nu-i lipseau niciodată argumentele pentru a o scuza pe cea despre care se presupunea că era prietena mea.

— Nu-i ai nici măcar adresa? Nici numele satului? Nu te-ai mai deșteptat deloc!

Mama nu avea de gând să cedeze, așa că se hotărî să încerce la Informații.

— O familie Bildung, pe lîngă Malmedy… Nu aveți nimic? Bine. Vă mulțumesc.

Se întoarse și tata. Tovarășa lui de viață îi povesti despre căutările ei și despre lipsa mea de isteține.

— Ești de groază, mă apostrofă el. A fost o seară sinistră.

— Doar nu te-oi fi certat cu ea? Mă întrebă, înțepată, mama.

— Nu.

— Ai și tu în sfârșit o prietenă, o fată formidabilă, și… continuă ea pe un ton acuzator.

— Mamă, ți-am spus că nu m-am certat cu ea.

Am înțeles, în treacăt, că părinții mei nu mi-ar ierta niciodată o eventuală ceartă cu fata aceasta.

Tatăl meu nu reușea să înghită nici o bucățică din gustoasa mâncare ce fusese preparată pentru Christa.

— Poate că i s-a întîmplat ceva, spuse el în cele din urmă. Sau poate c-a fost răpită!

— Crezi? întrebă mama cu teamă în glas.

Exasperată, m-am retras în camera mea. Nici n-au băgat de seamă.

A doua zi Christa pălăvrăgea de mama focului cu gașca sa. M-am repezit asupra ei:

— Unde ai fost?

— Despre ce vorbești?

— Ieri-seară. Era luni, te-am așteptat.

— A, da. Am ieșit prea târziu, Detlev și cu mine. Dimineață n-am mai reușit să mă trezesc.

— De ce nu m-ai anunțat?

— Măi să fie, e chiar așa de grav? oftă ea.

— Părinții mei s-au îngrijorat.

— Dragii de ei! Te rog să le ceri scuze din partea mea, bine?

Și îmi întoarse spatele, dându-mi să înțeleg că nu avea de gînd să piardă mai mult timp în compania mea.

Seara le-am explicat cum am putut mai bine situația genitorilor mei. Aveau o îngăduință nemărginită față de Christa și au găsit totul cât se poate de firesc. Se grăbiră să mă întrebe dacă va veni lunea viitoare.

— Cred că da, am răspuns. Ce mulțumiți erau!

— Vezi, îi spuse mama mea tatălui meu: e vie și nevătămată.

Și, într-adevăr, lunea următoare Christa veni împreună cu mine acasă. Părinții mei o întâmpinară cu o fericire sporită.

„I-a reușit”, mi-am zis.

Nici nu știam cât era de adevărat. Mi-am dat seama în timpul mesei, atunci când tatăl meu începu prin a spune:

— Christa, Michelle și cu mine ne-am gândit mai bine și-ți propunem să vii să locuiești aici, cu noi, în timpul săptămânii. Ai

împărți camera cu Blanche. În weekend te-ai întoarce acasă, la Malmedy.

— François, nu organiza viața Christei în locul ei! îl întrerupse mama.

— Ai dreptate, m-am cam ambalat. Ești liberă să refuzi, Christa. Dar toți trei am fi foarte bucuroși dacă ai accepta!

Îl ascultam cu moartea în suflet. Cu o artă desăvârșită, fata își plecă privirea.

— Nu pot să accept… murmură ea.

Mi-am ținut respirația.

— De ce? întrebă tatăl meu cu teamă. Se prefăcu că trebuie să-și înfrângă o mare pudoare pentru a putea să răspundă :

— N-aș… n-aș putea să vă plătesc chirie…

— Dar nici n-a fost vorba de așa ceva! protestă mama.

— Oricum, nu pot. Gestul vostru e mult prea generos…

Era exact și părerea mea.

— Glumești! ripostă tatăl meu. Tu ai fi cea generoasă! Suntem atât de fericiți când ești aici! Blanche devine alt om! Ești ca o soră pentru ea!

La enormitatea asta era cât pe ce să izbucnesc în râs.

Christa mă privi cu timiditate.

— Blanche, ai nevoie de intimitate în camera ta. E normal.

Mă pregăteam să răspund, când mama interveni:

— Trebuia să fi văzut cât de tristă era Blanche săptămâna trecută, când n-ai venit. Știi, n-a dat niciodată dovadă de prea mare talent în a-și face prieteni. Așa că te asigur că, dacă ai accepta să-i

fii prietenă, pentru ea ar fi ceva nesperat.

— Hai, Christa, te rugăm, ne-ai face pe toți fericiți, insistă tata.

— În cazul acesta, nu pot să refuz, fu ea de acord.

Ca să accepte, așteptase să se ajungă să i se mulțumească.

Mama se duse s-o sărute pe Christa, care mustăcea de plăcere. Tatăl meu era în al nouălea cer.

Rămăsesem orfană.

Am primit confirmarea acestui fapt ceva mai târziu, în bucătărie, pe când așezam vasele la loc în dulap împreună cu autorul zilelor mele. Știind că nu puteam fi auziți de Christa, am întrebat:

— De ce nu mi-ai cerut și mie părerea?

Credeam că avea să-mi dea următorul răspuns perfect legitim: „Sunt la mine acasă, invit pe cine vreau eu”.

Dar mi-a răspuns așa:

— Nu este doar prietena ta. E și a noastră.

Eram pe punctul de a-l corecta spunând că era numai a lor, când Christa năvăli pe ușă țopăind, profitând pînă la delir de porția de copilărie la care mai avea dreptul.

— Sunt atât de fericită! strigă ea. Și se năpusti în brațele tatălui meu, după care mă sărută pe ambii obraji.

— François, Blanche, voi sunteți familia mea acum!

Apăru în grabă și mama, ca nu cumva să piardă ceva din tabloul acela fermecător. Fata desprinsă parcă dintr-un tablou de Epinal râdea de bucurie, sărea într-un picior, îi lua pe părinții mei

de gât, iar aceștia se topiseră cu totul de duioșie în fața acelei prospețimi virginale. Scena mi se părea o culme a ridicolului și eram stupefiată de izolarea mea. Am intervenit încercând să răcesc puțin atmosfera:

— Și Detlev?

— Îl voi vedea în weekend.

— Și-ți va fi de-ajuns?

— Firește.

— Și lui o să-i convină situația?

— Doar n-ai vrea să-i cer voie?

— Bravo, Christa! jubilă mama.

— Ce de modă veche ești! îmi spuse tata.

Nu înțeleseseră nimic. Eu nu vorbeam de libertate sau de permisiune. Concepeam iubirea nebună în așa fel încât, dacă așa ceva ar fi ajuns să mi se întâmple vreodată, nu mi-aș fi putut imagina nici o secundă de despărțire. Ce poate încăpea între ființa iubită și tine mai mult decât lama unei săbii? M-am ferit totuși să exprim cu voce tare asemenea idei, convinsă fiind că mi-ar fi atras o cascadă de glume batjocoritoare.

Și i-am privit cu gravitate pe noii părinți ai Christei cum sărbătoreau acest dezastru.

A doua zi, marți, intriganta a trebuit să se ducă în fundul ei de provincie pentru a-și aduce câteva lucruri.

Întreaga noapte de marți spre miercuri am savurat singurătatea camerei mele cu o plăcere tragică. Fără îndoială, puținul pe care credeam că-l dețin nu-l dețineam, sau mai degrabă îl

dețineam într-un mod atât de precar, încât pierderea lui era o fatalitate. Comoara fetelor abandonate, spațiul de vis al unei camere numai a ta, până și asta urma să-mi fie retras.

Nu am dormit deloc. Mă pătrundeam de ceea ce urma să-mi fie smuls. Sanctuarul meu de când mă născusem, templul copilăriei mele, cutia de rezonanță a urletelor mele de adolescentă.

Christa spusese că odaia mea nu semăna a nimic. Așa și era: tocmai prin asta semăna camera mea cu mine. Pe pereții ei nu existau nici portrete de cântăreți și nici postere cu creaturi evanescente și diafane: erau goi, la fel ca interiorul ființei mele. Nu era vorba totuși de o sobrietate căutată, care ar fi putut crea impresia că îmi depășeam vârsta: n-o depășeam. Ici și colo, câteva vrafuri de cărți: îmi țineau loc de identitate.

Insignifianța asta care-mi era atât de dragă avea să fie invadată în numele unei prietenii care nu exista, dar pe care, cu toate acestea, trebuia s-o mimez dacă nu voiam să pierd până și ultimele urme de afecțiune din partea părinților mei.

Mă mustram în toate felurile: „Ce îngust îți e universul, ce minuscule îți sunt dramele, gândește-te la cei care nu au o cameră a lor, și apoi ea, Christa, te va învăța că viața nu înseamnă lux”.

Cuvintele astea binevoitoare nu reușeau deloc să mă convingă.

Miercuri după-amiază invadatoarea debarcă aducând un sac enorm care nu-mi spuse nimic – dar care nu era decât începutul: din el scoase grămezi nesfârșite de haine, un radiocasetofon uriaș și o colecție de CD-uri cu titluri traumatizante, tot felul de obiecte considerate probabil drăguțe și, culme a ororii, niște postere.

—Vei avea în sfârșit o cameră de fată! exclamă Christa.

Și desfășură pe pereți fețele unor indivizi de a căror notorietate fusesem până atunci scutită și pe care, de-acum înainte, trebuia să-i suport. Mi-am jurat să le uit imediat numele.

Făcu spațiul să răsune de melopei hidoase cu vorbe pline de bune intenții, împingând dezmățul până la a cânta deodată cu discul.

Începea în forță.

Christa nu suporta să asculte un disc până la capăt: trebuia să le schimbe necontenit. Procedeul său avea în el ceva asemănător unei torturi: într-adevăr, atunci când întrerupea un disc, de preferință la mijlocul unui cântec, speranța renăștea în tine, îți spuneai că poate remarcase, în sfârșit, indigența acelor decibeli; dar, vai, când auzeai noua ei alegere „muzicală”, o regretai imediat pe cea precedentă – desigur, nu fără a te mustrului pe tine însuți și a te strădui s-o apreciezi pe aceasta de-acum, cu gândul deja la cea care avea să urmeze.

— Îți place? mă întrebă ea după o jumătate de oră de supliciu.

Întrebarea mi s-a părut stranie. De când îi interesa pe invadatori părerea victimelor?

Puteam să mint chiar atît de grosolan? Da.

— Mult. Mai ales rockul german, m-am auzit, îngrozită, spunând.

Rockul german era, fără îndoială, lucrul cel mai odios pe care mi-l impusese Christa. Eram deci chiar atât de masochistă, încât să-mi declar gustul pentru ceva care corespundea, pentru mine, unei

culmi a ororii? Gândindu-mă mai bine, nu. În primul rând, pentru că, dacă tot eram obligată să ascult monstruozități, măcar să merg până la capătul ororii: să atingi limita cea mai de jos este mai puțin îngrozitor decât să rămâi la suprafața abjecției. Apoi pentru că, oricât de hidos
s-ar fi dovedit rockul german, avea o chestie incontestabil superioară față de ce cântau barzii francofoni: nu înțelegeam cuvintele.

— Ai dreptate, e super! Detlev și cu mine îl adorăm, se ambala ea.

Și dădu drumul cu sonorul la maximum unei piese care se intitula, delicat: *So schrecklich*. „Un titlu mai bun nici că se putea”, mi-am zis. Ce se întâmplase cu cultura germană, care era prin excelență aceea a unor compozitori de geniu, dacă astăzi creația muzicală teutonă ajunsese să fie cea mai urâtă din lume? În orice caz, viața amoroasă a lui Detlev și a Christei, legănată de aceste imnuri mefitice și inepte, părea foarte departe de aceea a Cavalerului cu Crin.

Cineva bătu timid la ușă. Era tatăl meu.

— Bună seara, François! Exclamă Christa, cu un zâmbet larg până la urechi. Ești OK?

Faptul că-mi tutuia părinții și că le folosea prenumele continua să mi se pară bizar.

— Da, foarte bine. Scuzați-mă, muzica nu este puțin cam tare? îngăimă el.

— Ba da, spuse ea, dând sonorul mai mic. Voiam să-i fac o

plăcere lui Blanche: e muzica ei preferată.

— Aha, mârâi el, privindu-mă consternat.

Și plecă.

Și uite-așa, trebuia nu numai să îndur această pedeapsă a timpanelor, ci să-i mai și conving pe cei din jur că eram principala răspunzătoare pentru această agresiune.

La Universitate, Christa începu să mă introducă ceva mai activ în rândurile găștii sale. Devenise oarecum obligatoriu.

— Locuiesc cu Blanche acum. Are șaisprezece ani, la fel ca și mine.

— Tu ai șaisprezece ani, Christa? întrebă un student.

— Ei bine, da.

— Nu pari.

— Blanche pare, nu-i așa?

— Ăhă, spuse tipul, căruia prea puțin îi păsa. Cum ai reușit să intri la facultate la șaisprezece ani, Christa?

— Știi, acolo de unde vin eu, viața e foarte dură. Am simțit nevoia să cresc mai repede ca să pot pleca, să scap, să zbor cu propriile mele aripi, înțelegi? Printre lucrurile care mă enervau la ea era și acest obicei de a debita fraze absolut banale și evidente, terminându-le printr-un „înțelegi?”, de parcă interlocutorul n-ar fi fost capabil să surprindă subtilitatea discursului ei.

— Înțeleg, comentă amicul.

— Ești o tipă tare, declară un pletos cât o prăjină.

— Blanche este altfel, continuă Christa. Tatăl și mama ei sunt profesori, așa că ea este foarte studioasă, vă dați seama. În plus,

până la mine n-a mai avut nici o prietenă. Se plictisea atât de tare, încât era prima din clasă.

Pe fețele băieților din gașcă miji un mic zâmbet disprețuitor.

Am preferat să nu mă arăt ofensată. Ce credea ea că știe despre viața mea? Și cu ce drept mă expunea glumelor răutăcioase ale amicilor ei? Cărei nevoi îi răspundea, în sinea ei, un astfel de gest?

Înțelesesem deja că majoritatea timpului, Christa și-o dedica autopromovării.

Și găsea, fără îndoială, mai eficient să dispună, în acest scop, de un contrast : eu.

Eram, în mod clar, o pleașcă: mulțumită mie, Christa era cazată, hrănită, spălată și apretată fără alte costuri decât ridiculizarea mea în public, ceea ce servea și propriilor ei interese.

În felul acesta își evidenția imaginea de fată merituoasă, curajoasă, cu o experiență mai mare decât vârsta, dezghețată, etc., în detrimentul unei toante fraiere, provenită dintr-un mediu „privilegiat” – prin nu știu ce scamatorie ea reușind să le sugereze tuturor că a avea părinți profesori reprezenta semnul unui confort material nemaipomenit.

În seara acelei fermecătoare scene cu prietenii ei îmi declară:

— Grație mie, acum ești integrată.

Se aștepta probabil să-i mulțumesc. Am rămas mută.

Pînă s-o întâlnesc pe Christa, una dintre plăcerile vieții mele de adolescentă fusese cititul: mă întindeam pe patul meu cu o carte în mână și deveneam textul cu pricina. Dacă romanul era de

calitate, mă transforma în el. Dacă era mediocru, orele pe care le petreceam nu erau cu nimic mai puțin delectabile, amuzându-mă de ceea ce nu-mi plăcea în el și zâmbind la ocaziile pe care le rata.

Lectura nu este o plăcere a substituției. Privită din afară, viața mea era scheletică; văzută dinăuntru, inspira ceea ce inspiră apartamentele al căror unic mobilier îl constituie o bibliotecă plină până la refuz: invidia admirativă față de cineva care nu se încarcă cu lucruri inutile, dar care geme de atâtea lucruri necesare.

Nimeni nu mă cunoștea pe dinăuntru: nimeni nu știa că nu eram de plâns, dar eu știam – și asta mi-era de ajuns. Profitam de invizibilitatea mea ca să citesc zile de-a rândul fără ca altcineva să bage de seamă.

Doar părinții mei remarcau acest comportament. Trebuia să le suport sarcasmele: bioloaga de maică-mea era ofuscată că-mi lăsam fizicul în paragină, iar taică-meu îi venea în ajutor cu tot felul de citate latinești sau eline, *mens sana in corpore sano* etc., și îmi vorbea despre Sparta, închipuindu-și probabil că existau niște gimnazii în care m-aș fi putut duce să mă antrenez la aruncarea discului. Ar fi preferat să aibă ca odraslă un Alcibiade, decât fata asta îndrăgostită de literatură, visătoare și singuratică.

Nu încercam să mă apăr. La ce bun să mă apuc să le explic că eram invizibilă? Mă considerau arogantă, privind de sus bucuriile obișnuite ale vârstei mele: mi-ar fi plăcut să aflu modul cel bun de utilizare a propriei adolescente, dar așa ceva era imposibil fără privirea cuiva din afară. Părinții mei nu mă priveau, deoarece decretaseră deja cum eram – „prea cuminte, fără viață, etc.” O

privire adevărată nu are idei preconcepute. Dacă niște ochi veritabili s-ar fi ațintit asupra mea, ar fi văzut un fel de baterie atomică, un arc încordat la maximum care nu avea nevoie decât de o săgeată și de o țintă, și care-și urla dorința de a primi aceste două comori.

Cu toate astea, câtă vreme cele două favoruri aveau să-mi fie refuzate, nu simțeam nici o frustrare în a mă cufunda în cărți: așteptam să-mi vină momentul, îmi țeseam petalele corolei cu Stendhal și Radiguet, care nu-mi păreau cele mai proaste ingrediente de pe acest pământ. Nu trăiam deloc la preț redus.

De când se instalase la mine Christa, lectura devenise un soi de coit întrerupt: dacă mă surprindea citind, începea prin a mă mustrului („tot cu nasul în cărți!”), după care se apuca să-mi povestească despre tot felul de lucruri total neinteresante, pe care le repeta invariabil de cîte patru ori – cum turuiala aia a ei mă plictisea de moarte, nu aveam altceva mai bun de făcut decît să-i număr repetițiile și să mă mir de acest ciclu cuaternar.

— Și Marie-Rose mi-a spus… și atunci i-am spus lui Marie-Rose… Incredibil ce-a putut să-mi spună Marie-Rose… Bun, și atunci evident că i-am spus lui Marie-Rose că…

Uneori, din politețe, mă străduiam să mimez o reacție, cum ar fi:

— Cine e Marie-Rose?

Dracul mă punea! Christa își ieșea din minți.

— Ți-am spus de o mie de ori pînă acum.

Într-adevăr, reamintise mai mult ca sigur de vreo patru mii de ori acest personaj plictiselii mele recurente, și probabil că tot de

patru mii de ori îl uitasem.

Pe scurt, era mai bine să tac și s-o privesc vorbind, punctându-i din când în când discursul cu *mmmmft*-uri și încuviințări din cap. Mă întrebam totuși de ce se purta în felul acesta: nu era idioată, nu i se putea părea amuzant să-mi povestească zoaiele care-i țineau loc de narațiune. Ajunsesem la concluzia că suferea de o invidie patologică: în momentul când mă vedea fericită cu o carte în mână, trebuia să distrugă imediat această fericire, neputând s-o trăiască și ea. Reușise să-mi acapareze părinții și apartamentul, îi mai lipseau doar bucuriile mele. Eu, una, nu eram însă gata să le împărtășesc cu cineva.

— Dacă mă lași să termin de citit, îți dau și ție cartea.

Nu putea să aștepte, mi-o lua din mâini, o deschidea la întâmplare, citea mijlocul sau sfârșitul (nu îndrăzneam să-i arăt disprețul pe care mi-l provocau astfel de obiceiuri), intra în ea cu o mutră dubitativă; eu mă duceam să-mi iau altă carte și abia ce textul începea să-și strângă brațele în jurul meu, că o și auzeam vorbind iarăși despre Marie-Rose sau Jean-Michel. Era insuportabil.

Nu-ți place romanul ăsta? o întrebam.

— Am impresia că l-am citit deja.

— Cum adică „ai impresia”? Când ai mâncat o plăcintă, știi dacă ai mâncat-o, nu?

— Plăcintă ești tu.

Și pufnea, încântată de vorba ei de duh. Aerul meu consternat i se părea o victorie. Considera că „mi-o trăsese”. De fapt, mă deprima să văd cât era de proastă.

Cum voia și gâsca, și banii pe gâscă, se lăuda cu lecturile ei în fața părinților mei. Aceștia mușcau toate momelile și se extaziau:

— Mai găsești și timp să citești, pe lângă studii și muncă!

— Ceea ce nu-i cazul lui Blanche care, în afară de citit, nu mai face absolut nimic.

— Fă-ne, te rog, un serviciu, Christa: smulge-o din cărțile ei, învață-o să trăiască!

— Dacă asta înseamnă să vă fac un serviciu, vă promit că o să încerc.

Ce pricepută era în a ne sugera neîncetat că aveam toate motivele să-i fim datori! Îmi trepanase oare părinții, de deveniseră atât de proști? Îi priveam fără să mai înțeleg nimic: își dădeau oare seama că nu făceau altceva decât să mă renege în permanență? De ce își disprețuiau copilul? Afecțiunea lor pentru mine cântărise oare chiar atât de puțin ?

Nu le făcusem totuși nici o problemă, în șaisprezece ani nimeni nu se plânsese de mine și nu le reproșase că mi-au dat viață – o viață care, altminteri, încă nu-mi demonstrase că merita efortul de a fi trăită.

Mi-am amintit imediat parabola copilului risipitor: în versiunea lui Christos, părinții îl preferau deja pe copilul neascultător. Cu atât mai mult în versiunea Christei. Christos și Christa predicau, poate, pentru propria lor bisericuță: copilul risipitor ei erau. Pe când eu eram deplorabilul copil cuminte, cel care nu se pricepuse să demonstreze, prin turbulențele, prin fugile, prin impertinențele și prin insultele lui, că merita în cel mai înalt

grad dragostea tatălui și a mamei sale.

Intriganta s-a ținut de cuvânt. M-a dus la una dintre nenumăratele serate universitare care aveau loc aproape noapte de noapte, organizate de o facultate sau alta, în niște săli abjecte despre care nu-mi dădeam seama dacă fuseseră concepute anume în acest scop sau pentru a depozita cauciucuri uzate.

Era prin noiembrie și dârdâiam cu blugi cu tot. Zgomotul era înfiorător, boxele emițând parcă pedeapsă după pedeapsă. Trebuia să alegi între a te sufoca în fumul țigărilor sau a sta lângă ușa larg deschisă și a te căptuși cu o pneumonie. O lumină infectă îi făcea pe oameni și mai urâți.

— E de rahat aici, spuse Christa.

— Sunt absolut de acord cu tine. Ne cărăm?

— Nu.

— Tocmai spuneai că e de rahat.

— Le-am promis părinților tăi că te scot în lume.

Mă pregăteam să protestez, când Christa îi văzu pe niște prieteni de-ai ei. Aceștia veniră spre noi cu aceleași efuziuni ursuze ca de obicei. Se apucară să bea și să danseze împreună.

Mă simțeam ca la abator, dar cum aveam picioarele bocnă, m-am prefăcut că dansez și eu. Christa uitase de existența mea. Preferam așa.

Mulți dintre studenții din jurul meu erau beți. Mi-ar fi plăcut și mie să fiu ca ei, dar eram prea singură ca să beau. Mă străduiam să mă bâțâi pe loc.

Trecură așa câteva ore istovitoare – o luptă absurdă pentru

nimic.

Dintr-o dată, pedepselor cu biciul le luară locul pedepsele cu cârpa de spălat podele: muzică lentă. Băieții se prăbușiră peste fete. Un tip cu aspect normal mă apucă și mă strânse în brațe. L-am întrebat cum îl cheamă:

— Renaud. Pe tine?

— Blanche.

Din câte se părea, prezentările acestea îi fuseseră suficiente, căci în secunda imediat următoare m-am trezit cu o gură lipită peste a mea. Obiceiurile acestea mi se păreau cu totul străine, dar cum nu mă mai sărutase nimeni vreodată, m-am hotărât să analizez cum era.

Era ciudat. Simțeam o limbă care șerpuia ca monstrul din Loch Ness pe cerul gurii mele. Mâinile tipului îmi explorau fundul. Era neobișnuit să te simți vizitată.

Turismul ăsta dură ceva timp. Îmi plăcea.

O mână mă apucă de umăr și mă smulse din îmbrățișare. Era Christa.

— S-a făcut târziu, trebuie să plecăm, răcni ea.

Renaud mă salută cu un semn din cap, pe care i l-am întors.

Pornind spre ieșirea din sală, am observat că ici și colo, pe podeaua de ciment, băieți și fete se mângâiau cu gesturi pline de semnificație. Dacă n-ar fi venit Christa să mă ia, poate că asta mi s-ar fi întîmplat și mie, mai știi?

Ceva se întâmplase, fără doar și poate. Simțeam o adevărată exaltare. Eram personajul acela ridicol și extatic: fata de șaisprezece

ani care primise primul ei sărut. Prostioarele astea mărețe meritau tot efortul.

Nu scoteam nici o vorbă. Christa, căreia nu-i scăpase nimic, se uita la mine pieziș, cu aerul că emoția mea reprezenta culmea grotescului. Avea dreptate, fără îndoială, dar speram că nu va spune nimic: fiecare făptură are dreptul la mica ei fericire nătângă, iar eu tocmai o trăiam, în sfârșit, pe a mea, bucuriile de felul acesta erau foarte fragile, era de-ajuns o vorbă ca să se spulbere.

Dar, vai, Christa nu a păstrat tăcerea de care aveam nevoie. Aruncă:

— Seratele astea studențești sunt pe bune Armata Salvării! Orice târâie-brâu își găsește perechea!

Și izbucni în râs.

Am privit-o siderată. Își înfipse privirea în ochii mei și am văzut că-mi savura umilința. Râsul ei izbucni din nou, și mai puternic.

Un fulger îmi străpunse creierul: „N-o cheamă Christa! O cheamă Antichrista!

În noaptea aceea, cum Antichrista dormea în ceea ce până de curând fusese patul meu, am încercat să pun oarece ordine în diferitele tumulturi care își dădeau ghes în mine. Înduram un adevărat haos mental:

„Nu-i ajunge că-mi fură puținul pe care-l aveam, ține cu tot dinadinsul să-mi strice absolut totul! Vede foarte bine ce anume mă doare, și atunci abuzează, îi place să facă rău și m-a ales pe mine ca victimă. Eu nu-i fac decât bine, ea nu-mi face decât rău. Povestea

asta se va sfârși prost. Mă auzi, Antichrista, tu ești răul, am să te ucid ca pe un balaur!”

În clipa imediat următoare auzeam:

„Nu mai delira, ce suspicioasă ești! A râs puțin de tine, nu e nimic grav, dacă ai ști mai bine ce e prietenia ți-ai da seama că se poartă absolut normal, și apoi nu uita că ea te-a dus la serata asta, fără ea n-ai fi avut niciodată curajul să te duci, și ți-a plăcut ce ți s-a întîmplat acolo, e adevărat că este o pacoste, dar te învață să trăiești, și fie că vrei, fie că nu, aveai nevoie de asta”.

Riposta nu întârzia:

„Știi ce faci? Jocul dușmancei, îi găsești permanent scuze, cât va mai trebui să te umilească pînă să ajungi să reacționezi? Dacă nu te respecți tu însăți, nu te mai mira că nici ea nu te respectă!”

Tratativele erau nesfârșite.

„Și acum ce-o să faci, o să pretinzi scuze? O să te porți cu delicatețe, ce să-ți spun! Ai fi mai puțin idioată dacă nu i-ai arăta că te-a rănit. Depășește chestiile astea mărunte! Nu te mai complace în complexul persecuției!

Lașo! Sub ce chip nu ți-ai deghizat încă lașitatea?

Ești aberantă. Christa nu este diavolul. Are părțile ei bune și părțile ei rele. A aterizat în lumea ta și-ți va fi foarte greu să mai scapi de ea. Dar există ceva ce nu poți să negi, faptul că ea reprezintă viața: e înzestrată pentru viață, pe când tu nu ești. Întotdeauna trebuie să mergi în sensul vieții, nu să-i opui rezistență. Dacă suferi e pentru că refuzi viața. Coboară garda. Când o vei accepta așa cum e, nu vei mai suferi.”

Și pentru că nu reușeam să ies din această ceartă interioară, m-am silit să mă gândesc la altceva. Mi-am lăsat gândul să zboare la sărutul necunoscutului: nu era pur și simplu de necrezut că fusesem sărutată? Prin urmare, băiatul acela nu remarcase că eram anormală! Asta însemna că era posibil ca lucrul acesta să nu se observe: chestie importantă!

Am încercat să-mi reamintesc fața lui Renaud. N-am reușit să pescuiesc din memorie nici cea mai vagă trăsătură. Nimic mai puțin romantic decât acest flirt de doi bani, dar nu-mi păsa: nu ceream mai mult.

A doua zi, Christa le anunță părinților mei:

— Ieri, la serată, Blanche a primit primul ei pupic!

Se uitară amîndoi la mine neîncrezători. Furioasă, n-am scos nici o vorbă.

— E adevărat, Blanche? întrebă maică-mea.

— Am văzut-o eu!

— Și băiatul cum era? se interesă taică-meu.

— Normal, am spus sobru.

— Primul venit, ce vreți, comentă Christa.

— Asta e foarte bine, spuse maică-mea, părând a considera excelent acest pedigree.

— Da, pentru Blanche e bine, aprobă taică-meu.

Și izbucniră toți trei în râs. Ce încântați erau!

O fracțiune de secundă, prin fața ochilor minții îmi trecu un articolaș de la rubrica „Fapte diverse”: „O tânără de șaisprezece ani și-a masacrat părinții și prietena cea mai bună. Refuză să-și

motiveze gestul”.

— Și ți-a plăcut, Blanche? se interesă maică-mea.

— Asta nu te privește, am replicat.

— Domnișoara are și ea micile ei secrete, comentă Christa.

Un nou hohot de râs al trioului.

— Oricum, trebuie să-i mulțumești Christei: numai grație ei ai trăit ce-ai trăit, spuse autorul zilelor mele.

Articolașul din ziar se contura cu claritate în mintea mea: „O tânără de șaisprezece ani și-a masacrat prietena cea mai bună, facând din ea o tocană pe care le-a dat-o s-o mănânce părinților ei, aceștia murind otrăviți”.

Rămasă singură cu Antichrista, m-am auzit, cu surprindere, spunându-i sec:

— Te-aș ruga să nu le mai povestești bătrânilor mei chestii care nu-i privesc.

— Ce spui, domnișoară…

— Cum vrei! Dacă nu-ți convine, poți să te duci în altă parte.

— Liniștește-te, Blanche! OK, n-o să mai spun nimic.

Mirată, tăcu.

A fost ca o victorie incredibilă. De ce nu-i vorbisem așa de la început? Mai mult ca sigur pentru că mă temeam să-mi ies din țâțâni. Dar iată că-mi dovedisem mie însămi că eram capabilă s-o țin la respect fără să mă înfurii. Aveam să-mi aduc aminte de această faptă măreață, pe care speram s-o reeditez cât mai curând.

Acest episod eroic mi-a dat forță vreme de câteva zile. La cursuri sau în apartament, o ignoram cu superbie pe intrusă. Când

mi se întâmpla, totuși, s-o privesc pe furiș, n-o făceam decât pentru a-mi pune întrebarea: „Christa e frumoasă sau urâtă?”

Deși nu s-ar fi zis, întrebarea era peste măsură de dificilă, pînă-ntr-atât încât răspunsul îmi scăpa. De obicei nu e nevoie să te gândești prea mult pentru a decide dacă cineva este frumos sau urât: așa ceva se știe fără a trebui să fie formulat răspicat, iar cheia misterelor unei persoane nu ține de acest aspect. Aparența nu este decât o enigmă în plus, și nici măcar cea mai spinoasă.

Cazul Christei era însă aparte. Deși avea un corp magnific, era imposibil să te pronunți în privința chipului ei. În primele momente, se impunea cu atâta strălucire, încât îndepărta până și umbra vreunei îndoieli: era evident cea mai frumoasă din tot universul, pentru că ochii îi scînteiau infinit, pentru că zâmbetul îi era orbitor, pentru că iradia în jur o lumină înnebunitoare, pentru că întreaga umanitate era îndrăgostită de ea. Atunci când o ființă ajunge până la un atare grad de seducție, nimănui nu-i poate trece prin minte că nu e frumoasă.

Cu excepția mea, acum. Eram singura care avea dreptul la un secret pe care Christa, fără s-o știe, mi-l dezvăluia zi de zi: chipul Antichristei – fața celei care, departe de a încerca să seducă, mă privea de parcă nici n-aș fi existat. Și observam că, atunci când era numai cu mine, devenea de nerecunoscut: privirea ei goală nu mai reușea să ascundă micimea ochilor spălăciți, expresia ei găunoasă îi dădea la iveală buzele subțiate, fizionomia ei stinsă lăsa să se observe cât de grosolane îi erau trăsăturile, cât de dizgrațios îi era gâtul, cât de lipsit de finețe îi era ovalul feței și cât de mult îi marca

fruntea îngustă limitele frumuseții și ale istețimii.

De fapt, se purta cu mine ca o nevastă bătrână care, în prezența soțului ei, nu se mai jenează să umble cu părul pe moațe, într-un halat soios și cu un aer încruntat, păstrând pentru altul zulufii fermecători, toaletele favorizante și aerele de pisicuță. Și mă gândeam cu amărăciune că soțul acela de mult căsătorit putea, măcar, să se consoleze amintindu-și de epoca în care delicioasa creatură mai ținea încă să-l atragă; eu însă nu avusesem parte decât de două zâmbete grăbite, și cu asta basta – la ce bun să-și mai bată capul cu o toantă ca mine!

Când apărea o a treia persoană, metamorfoza nu dura nici măcar o secundă, era spectaculoasă. Pe loc privirile i se aprindeau, colțurile gurii o luau în sus, trăsăturile luminoase ieșeau la iveală, pe loc mutra Antichristei se făcea nevăzută, lăsând să-i ia locul, delicioasă, proaspătă, disponibilă, idilică, fata, arhetip al fecioarei abia înmugurite, îndrăzneață și totodată fragilă, acel ideal inventat de civilizația umană pentru a se consola cu existența urâciunii omenești.

Ecuația putea fi enunțată astfel: Christa era tot atât de frumoasă pe cât era Antichrista de hidoasă. Ultimul adjectiv nu avea nimic exagerat: hidoasă era masca de dispreț ce-mi era rezervată, hidoasă îi era și semnificația – ești un nimic, nu mă meriți, simte-te fericită că îmi poți servi drept piedestal social și drept rogojină de șters, colegial, pe picioare.

Exista, probabil, în sufletul ei un fel de întrerupător care permitea trecerea de la Christa la Antichrista. Comutatorul acesta nu

avea poziție intermediară. Ceea ce mă făcea să mă întreb dacă exista vreun numitor comun între poziția *on* și poziția *off*.

Weekend-urile erau eliberările mele. Trăiam permanent în așteptarea Graalului săptămânal: vinerea seara, atunci când intriganta se întorcea acasă la Malmedy.

Mă culcam atunci în patul meu. Redescopeream cel mai mare lux de pe această planetă: faptul de a avea o cameră numai a ta. Un loc în care să poți să te bucuri de o tihnă regească. Flaubert avea nevoie de un loc în care să urle; eu nu puteam să trăiesc fără un loc în care să pot visa – o cameră în care să nu se afle nimic și nimeni, nici o piedică în calea vagabondajului nesfârșit al minții, unicul ei decor fiind fereastra – când o cameră are fereastră înseamnă că ai partea ta de cer. De ce să-ți mai dorești altceva?

Îmi așezasem patul – cel peste care se înstăpânise Christa – în așa fel încât să pot vedea cerul. Rămâneam culcată ore întregi, cu nasul înclinat oblic, contemplându-mi parcela de nori și de senin. Intrusa care pusese stăpânire pe culcușul meu nu se uita niciodată spre fereastră: îmi furase absolut degeaba bunul meu cel mai de preț.

Aș fi ingrată dacă n-aș recunoaște, în ceea ce o privește pe Christa, că mă învățase să prețuiesc mai mult valoarea lucrurilor de care mă priva: singurătatea voită, tăcerea, dreptul de a citi după-amieze întregi fără a mi se mai vorbi despre Marie-Rose sau Jean-Michel, beția de a asculta lipsa zgomotului și cu atât mai mult absența rockului german.

Mă recunoșteam deschis îndatorată în această privință. Dar

acum, că îmi încheiasem ucenicia, Christa n-ar fi putut oare să dispară? Îmi promiteam să nu uit lecția primită.

De vinerea seara până duminica seara nu ieșeam din camera mea decât pentru incursiunile absolut necesare la baie sau bucătărie. În aceasta din urmă rămâneam cât mai puțin cu putință, luând cu mine alimente ușor de consumat în pat. Îi vedeam cât mai puțin posibil pe acei trădători care erau părinții mei.

Îi auzeam îngrijorându-se: „Fetița asta nu trăiește atunci când prietena ei nu este aici!”

De fapt, nu trăiam cu adevărat decât atunci cînd ea nu era aici. Era suficient să-i simt prezența, și nici măcar în imediata mea apropiere – era suficient s-o simt pe o rază de o sută de metri, indiferent că era vizibilă sau nu: simplul fapt că o știam prin preajmă mă făcea să simt cum peste mine se turnau valuri întregi de beton, până la asfixie. Degeaba încercam să-mi păstrez luciditatea și să-mi spun: „Este la baie, va sta mult timp acolo: ești liberă, ca și cum nici n-ar fi aici”; impactul Christei era mai puternic decât orice logică.

— Care e cuvântul tău preferat în franceză? mă întrebă ea într-o zi.

Întrebările Christei erau false întrebări. Nu mi le punea decît ca să i le întorc: întrebările erau una dintre principatele modalități ale autopromovării ei.

Conștientă de faptul că n-o va interesa răspunsul meu, dar docilă, i-am răspuns:

— *Archée*. Al tău?

— Echitate, zise ea separând silabele, de parcă ar fi descoperit ceva peste măsură de important. Vezi, alegerile noastre sunt revelatoare: tu ai ales un cuvânt de dragul cuvântului, în vreme ce eu, care provin dintr-un mediu defavorizat, am ales o noțiune cu valoare de angajament.

— Bineînțeles, am murmurat, gândindu-mă că dacă ridicolul ar fi fost ucigător, intrusa ar fi dispărut de multă vreme de pe fața pământului.

Cel puțin asupra unui lucru eram totuși de acord: alegerile noastre erau semnificative. A ei mustea de sentimente înălțătoare: nu exprima, într-adevăr, nici o dragoste față de limbaj, ci doar o nevoie nebună de a se scoate pe sine în evidență.

O cunoșteam destul de bine pe Christa ca să-mi dau seama că ignora cu desăvârșire sensul cuvântului *archée*: ar fi murit însă, și tot nu m-ar fi întrebat. Și totuși era cuvântul cel mai simplu: *archée* este bătaia unui arc, așa cum *enjambée* este lungimea unui salt, iar *foulée*, mărimea unui pas. Nici un alt cuvânt nu avea, cu toate acestea, puterea de a mă face să visez: conținea arcul întins până aproape să se rupă, săgeata și, mai ales, momentul sublim al de tensionării, azvârlirea săgeții prin aer, încordarea spre necuprins și, deja, înfrângerea cavalerească, dat fiind că, în ciuda dorinței arcului, bătaia îi va fi limitată, măsurabilă, impuls vital întrerupt în plin zbor. *Archée* era elanul prin excelență, dinspre naștere către moarte, energia pură consumată într-o clipă.

Am inventat pe loc cuvîntul *christée*: bătaia, amplitudinea Christei. *Christée* desemna perimetrul pe care prezența Christei era

capabilă să-l otrăvească. O *christée* conținea mai multe *archée*. Dar exista o noțiune încă și mai vastă decât „christea”: era antichristea, cerc blestemat în interiorul căruia îmi duceam viața cinci zile pe săptămână, cu o circumferință exponențială, din moment ce Christa câștiga teren cât vedeai cu ochii, camera mea, patul meu, părinții mei, sufletul meu.

Duminica seara reîncepea calvarul: taică-meu și maică-mea o întâmpinau cu efuziune pe „cea care atât de mult ne-a lipsit”, iar eu eram, din nou, expropriată.

Când venea momentul să stingem lumina, existau două posibilități: fie Christa mă privea cu lehamite și spunea, exasperată: „Gata, nu sunt obligată să-ți povestesc chiar totul” – când de fapt eu n-o întrebasem nimic; fie, ceea ce era și mai rău, îmi povestea totul – deși nici așa ceva nu-i cerusem.

În cel de-al doilea caz, beneficiam de interminabile relatări despre barul din Malmedy în care lucra, despre cele mai mărunte conversații cu Jean-Michel, cu Gunther și cu ceilalți clienți de care nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Nu devenea interesantă decât atunci cînd începea să vorbească despre subiectul care mă pasiona într-ascuns: Detlev. Construisem o întreagă mitologie în jurul acestui băiat pe care mi-l imaginam semănând cu David Bowie la optsprezece ani. Cât de frumos trebuia să fie! Detlev era, probabil, bărbatul ideal: doar de el m-aș fi putut îndrăgosti.

O rugasem pe Christa să-mi arate o fotografie de-a lui.

— Nu am. Fotografiile nu fac doi bani, îmi răspunsese.

Considerasem ciudată această remarcă în gura unei fete care îmi acoperise pereții camerei cu postere purtând efigia idolilor săi. Pe Detlev însă voia cu siguranță să-l păstreze doar pentru ea.

În vorbe era mai puțin exclusivistă, dar consideram că vorbea rău despre el: nu părea să priceapă că era un subiect sacru. Îmi povestea la ce oră se treziseră și ce mâncaseră; nu-l merita pe Detlev.

Christa începuse să mă ducă tot mai des la serate studențești. Acestea se desfășurau de fiecare dată după același tipic și de fiecare dată minunea se repeta: un tip normal și absolut oarecare mă voia.

Lucrurile nu depășeau niciodată stadiul sărutului. Când ar fi putut s-o ia razna, Christa îmi spunea că era timpul să plecăm și niciodată n-o contraziceam. Trebuie să recunosc că atitudinea ei tiranică îmi convenea: eram, de fapt, incapabilă să știu cu precizie dacă aveam chef sau nu să merg mai departe. Și mintea, și trupul îmi erau la fel de nehotărâte.

Dar de pupat eram întotdeauna gata. Activitatea aceasta mă fascina. Acest contact, care le permitea unor ființe umane să nu-și vorbească, deși luau cunoștință una de alta într-un mod aparte, mă fermeca.

Nici un băiat nu se pricepea să sărute, și totuși nici una dintre aceste nepriceperi nu semăna cu alta. În ceea ce mă privește, nu știam că ei nu știu să sărute; mi se părea normal ca după un sărut să ai nasul la fel de ud ca după o ploaie sau gura uscată de atâta și atâta aspirat. În ținutul pupatului, obiceiurile băștinașe nu mă șocau niciodată.

Într-un carnet mental îmi însemnam pomelnice întregi de nume: Renaud – Alain – Marc – Pierre – Thierry – Didier – Miguel… Era lista edificatoare a băieților care nu remarcaseră că sufeream de o mie de handicapuri redhibitorii. Și sunt sigură că nici unul n-a păstrat vreo amintire despre mine. Dar dacă ar fi știut ei ce însemnaseră pentru mine! Fiecare, prin comportamentul lui banal și insignifiant, mă lăsase să cred, timp de un sărut, că eram posibilă.

Și asta nu pentru că ar fi fost cumva galanți, afectuoși, atenți sau măcar politicoși. Unuia dintre ei – care? erau atât de interșanjabili! – nu m-am putut opri să-i adresez întrebarea care mă obseda:

— De ce mă săruți?

Mi-a răspuns ridicând din umeri:

— Pentru că nu ești mai urâtă ca alta.

Oricare fată în locul meu i-ar fi tras mârlanului o palmă. Eu însă am văzut în spusele lui un extraordinar compliment: „a nu fi mai urâtă ca alta” era mai mult decât aș fi putut îndrăzni să sper în visele mele cele mai nebunești.

— Ai cea mai nulă viață amoroasă de pe pământ, îmi spuse Christa după o petrecere.

— Da, am răspuns eu, docilă.

Părerea mea era însă total opusă: din adâncul complexelor mele delirante, consideram că ceea ce mi se întâmplă e incredibil. Cenușăreasa care pleca, la miezul nopții, de la bal nu avea sufletul mai răvășit decât al meu: eram un bostan umplut.

Degeaba îmi ascundeam fericirea, Christa o simțea și se

îndârjea s-o distrugă.

— În fond, ești o fată ușor de agățat: nu te-am văzut niciodată refuzând vreun tip, spuse ea.

— Având în vedere ce fac cu ei!… remarcai eu, cu deplină îndreptățire.

— Cum poți să te mulțumești cu atât de puțin?

Nu puteam să-i răspund că, pentru mine, chiar și atât mi se părea fabulos. Așa că i-am zis:

— Poate pentru că, până la urmă, nu sunt o fată chiar atât de ușor de agățat.

— Ba da, ba da. Ești ușor de agățat. Nu-ți poți permite să te joci de-a fetele dificile.

— Nu?

— Dacă ai face-o, ai rămâne singură. Nu-mi venea să cred că-mi spunea în față una ca asta.

— Într-o bună zi va trebui să faci marele pas. Ai șaisprezece ani și ești tot fecioară, ce rușine!

Despre atitudinea Christei față de mine se putea spune că era cel puțin contradictorie. Ea era cea care venea întotdeauna să mă smulgă din brațele băiatului atunci când lucrurile începeau să se încingă și, cu toate acestea, nu rata nici o ocazie de a mă înfiera pentru fecioria mea scandaloasă. Eram incapabilă să mă apăr, întrucât nu izbuteam să-mi dau seama ce anume voiam. Dacă n-ar fi fost Christa, aș fi acceptat „să fac marele pas”? Habar n-aveam.

Dorințele nu-mi lipseau; simțeam unele cât cerul de mari. Dar ce anume doream? Nu aveam nici cea mai mică idee. Încercam să-

mi imaginez, cu băieții aceia, gesturile amorului fizic: asta voiam de fapt? Cum să aflu? Eram o oarbă în țara culorilor. În privința acelor acte necunoscute nu aveam, poate, decât curiozitate.

— Nu poți să compari cazul tău cu al meu, am adăugat. Tu îl ai pe Detlev.

— Bagă-ți mințile în cap și găsește-ți un tip serios, în loc să te hârjonești cu fitecine.

Un tip serios: ce chestie! De ce nu prințul din povești, dacă tot veni vorba?

Și, la urma urmei, ce avea ea contra acelor fitecine? Mie îmi plăcea de ei. Eu însămi eram o fitecine.

A simțit, probabil, că rumegam vorbe surde, așa că a continuat:

— Auzi ce-ți spun, Blanche?

— Da. Mulțumesc pentru sfaturi, Christa.

Mulțumirile mele nu i se părură deloc deplasate. Singura atitudine de care eram în stare în fața intrusei era supunerea totală. În forul meu interior însă, din fericire, nu mă lăsam îngenuncheată. Iar sarcasmele Antichristei nu-mi diminuau cu nimic beția de a fi fost sărutată de primul venit: sărmanele mele plăceri erau o fortăreață inexpugnabilă.

Cel puțin nu le mai povestea părinților mei isprăvile pe care le făceam: era singura mea victorie.

Îmi reproșam uneori că nu-mi place de Christa: la Universitate, dacă existam, era numai datorită ei. Majoritatea studenților continuau să-mi ignore prenumele, spunându-mi

„prietena Christei” sau „tovarășa Christei”. Era mai bine decât nimic. Și cum aveam un simulacru de identitate, uneori catadicseau să mi se adreseze:

— N-ai văzut-o pe Christa? mă trezeam întrebată.

Eram satelitul Antichristei.

Am început să mă gândesc la adulter: în timpul cursurilor, căutam o fată la fel de buimacă pe cât eram eu.

O anumită Sabine mi s-a părut a se potrivi profilului căutat. Mă recunoșteam în ea: transmitea un asemenea disconfort, încât era permanent singură, deoarece nimeni nu voia să-i împărtășească răul de care suferea. Se uita la ceilalți cu un aer implorator, de pisică înfometată; nimeni nu o vedea. Mi-am reproșat imediat că nu intrasem niciodată în vorbă cu ea.

De fapt, ființele ca mine și ca Sabine erau cele vinovate: în loc să se apropie de cei asemenea lor pentru a se încuraja reciproc, iubeau peste mijloacele de care dispuneau – aveau nevoie de indivizi aflați la mii de leghe distanță de complexele lor, le trebuiau Christe, personalități seducătoare și strălucitoare. Și se mai mirau apoi că prieteniile scârțâie, de parcă așa ceva ar putea să meargă, o panteră cu un șoarece, un rechin cu o sardină.

Am decis să iubesc pe măsura capacității mele reduse. Șoarecele se duse să-i vorbească sardinei:

— Salut, Sabine. N-ai cumva notițele de la ultimul curs? Îmi lipsesc cîteva chestii.

Un aer speriat, de plevușcă încolțită, ochi holbați. Am crezut că n-a auzit bine și am repetat întrebarea. Scutură frenetic din cap

pentru a spune nu. Am insistat:

— Erai totuși prezentă. Te-am văzut. Sabine păru gata să izbucnească în plâns. O văzusem? Era mai mult decît putea suporta.

Mi-am dat seama că introducerea mea fusese defectuoasă. Mi-am schimbat atitudinea :

— Ce plictisitor e Wilmots, nu-i așa?

Nu credeam nici o iotă din ce spuneam: era unul dintre profesorii cei mai buni. Nu spuneam asta decât pentru a câștiga simpatia acelei fete.

Sabine își închise dureros ochii și-și duse o mână la inimă: era în plină criză de tahicardie. Am început să mă întreb dacă nu cumva, până la urmă, tocmai din milă nu-i adresa nimeni nici o vorbă.

Am făcut prostia de-a încerca s-o ajut:

— S-a întâmplat ceva? Ai o problemă? Sardina, ale cărei branhii tremurau de spaimă, își adună bietele forțe și gemu:

— Ce vrei de la mine? Lasă-mă în pace!

Glas smiorcăit de copil de doisprezece ani. Privirile ei indignate îmi dădură de înțeles că, dacă îmi continuam agresiunea, nu ar fi ezitat să recurgă la mijloace de forță majoră – ar tulbura apa din balta sa, ar izbi din înotătoarea caudală, amploarea represaliilor ei nu ar avea limite.

Am plecat, perplexă. În fond, nu degeaba nu exista o mare prietenie între animalele mici. Mă înșelasem văzând în Sabine un dublu al meu: ea implora, într-adevăr, dar nu pentru ca lumea să vină spre ea, ci ca să nu vină.

Cel mai mărunt contact însemna pentru ea un supliciu.

„Ciudată idee să studiezi științele politice când ești așa. Mai bine s-ar duce la carmelite”, mi-am zis în sinea mea. În clipa aceea o văzui pe Christa uitându-se la mine și râzând. Nu-i scăpase nimic din tentativa mea de adulter. Ochii ei îmi spuneau să nici nu-mi treacă prin minte că aș putea vreodată să mă lipsesc de ea.

În decembrie au venit examenele parțiale. Noul cuvânt de ordine era acum: „Gata cu râsul. La treabă!”. Mi se părea totuși că nu prea râsesem.

Christa nu-și refuza nici o pretenție. Aveam un curs de filosofie generală care era, oarecum, salonul ei de primire: arbora un aer de om pătruns, pentru a arăta cât mai bine în ce măsură Kant îi vorbea mai mult decât nouă.

— Filosofia este patria mea, declară ea fără pic de jenă.

O credeam pe cuvânt. Era, la urma urmelor, germanofonă, iar asta constituia, fără doar și poate, cel mai bun mijloc de a te mișca în voie prin universul lui Schopenhauer și al lui Hegel. Îl citea, fără îndoială, pe Nietzsche în original – n-o văzusem, firește, facând vreodată acest lucru, dar asta nu însemna nimic. Când folosea termenul german pentru a desemna cine știe ce noțiune existențială, fremătam: așa părea mult mai profund!

Perioada examenelor era minunată, deoarece Christa nu mai ținea să fie muzică în cameră: ne recapitulam cursurile în tăcere. Ocupam fiecare câte o jumătate din masa de lucru. O priveam cum studiază, așezată în fața mea. Aerul ei de maximă concentrare îmi smulgea admirația; în comparație cu ea, mă simțeam o împrăștiată.

A venit și examenul scris la filosofie. Dura patru ore, iar la ieșire Christa exclamă:

— A fost pasionant.

Celelalte examene erau orale. La toate, Christa obținu rezultate mult mai bune decît ale mele. Și nici nu era de mirare: îmi era superioară și vorbea bine.

La oral, profesorul dădea nota în momentul în care studentul se pregătea să iasă din încăpere. Ca să cunoaștem rezultatele la examenul scris la filosofie a trebuit, în schimb, să așteptăm două săptămîni. Imediat ce au fost afișate, Christa mă trimise să le aflu. Îmi ceru să copiez și notele celorlalți studenți, ceea ce era peste măsură de obositor, având în vedere că eram cu totul optzeci : n-am îndrăznit însă să protestez.

Pe drum tunam și fulgeram: „Vrea ea neapărat să știe că e cea mai bună! Ce porcărie!”.

Ajunsă în fața panourilor de afișaj, m-am uitat mai întâi la rezultatul meu. Hast: 18 din 20. Am făcut ochii mari: era mult mai mult decât speram. Am căutat apoi numele Christei. Bildung: 14 din 20. Am pufnit. Ce față o să facă! Mi-am îndeplinit misiunea și am copiat lista tuturor celor optzeci de studenți. Am descoperit, cu această ocazie, că 18 din 20 era nota cea mai mare și că eram singura care o obținuse.

Era prea frumos ca să fie și adevărat. Probabil că se strecurase o eroare. Mai mult ca sigur. Am dat fuga la secretariat: mi se spuse că profesorul Willems era la el în birou. N-am așteptat nici o secundă.

Profesorul de filosofie mă primi iritat.

— Doriți să faceți contestație, firește, bombăni el văzându-mă.

— Într-adevăr.

— Cum vă spune?

— Hast.

Willems își privi listele.

— Cred că exagerați. 18 din 20 nu vă e de-ajuns?

— Din contră. Cred că v-ați înșelat în favoarea mea.

— Și veniți să mă deranjați pentru asta? Sunteți stupidă, domnișoară!

— Cred că… am impresia că ați inversat două rezultate. Nu este posibil să fi schimbat nota mea cu aceea a domnișoarei Bildung?

— Înțeleg. Am de-a face cu o obsedată de dreptate, spuse el oftând.

Apucă un vraf enorm de teze și începu să se uite la Hast și la Bildung.

— Nu, nu este nici o greșeală, spuse. Notez cu 14 din 20 atunci când mi se reproduce cursul pe de rost și cu 18 din 20 atunci când mi se oferă o părere originală. Și acum vă rog să dispăreți, altfel chiar inversez rezultatele!

Am șters-o jubilând.

Bucuria îmi fu însă de scurtă durată. Cum aveam să-i dau o astfel de veste Christei? În absolut, rezultatul acela nu avea nici o importanță: ne ieșea media, asta conta. Dar Christei, bănuiam, nu avea să-i fie deloc pe plac. Era vorba de filosofie, care era „patria

ei”.

Când mă văzu, mă întrebă cu aerul că, de fapt, nici nu o interesează:

— Ei?

N-am îndrăznit să-i răspund și i-am întins hârtia pe care copiasem cele optzeci de note. Mi-o smulse din mâini. Citi și se schimbă la față. Ce-am simțit în acel moment a fost destul de straniu: mi-a fost rușine. Eu, care mă așteptam să mă bucur de dezamăgirea ei, simțeam acum o adevărată durere. Mă pregăteam să o consolez, când începu să explice:

— Asta dovedește că sistemele lor de notare nu au nici o valoare. Toată lumea știe că sunt cea mai bună la filosofie și că tu ești lipsită de profunzime.

Era prea mult. Cum îndrăznea?

Îmi veni o idee perversă, pe care o pusei neîntârziat în aplicare. Am sugerat cu umilință:

— Mai mult ca sigur s-a strecurat o greșeală. Și dacă așa e înseamnă că Willems ne-a inversat notele.

— Crezi?

— Se pare că se mai întâmplă…

— Du-te la Willems și întreabă-l.

— Nu. Cel mai bine e să te duci tu. Îți dai seama, ar fi absurd să protestez eu, în defavoarea mea. Îl știi pe Willems, asta l-ar putea enerva.

— Mda.

Nu avu curajul să-mi spună că se va duce la profesor. Ținu

să-mi arate că e mai presus de astfel de nimicnicii.

Mi-am râs în barbă, gândindu-mă la umilința pe care avea s-o îndure.

Două ore mai târziu, furibundă, veni să-mi spună:

— Ți-ai bătut joc de mine!

— Despre ce vorbești?

— Willems mi-a spus că l-ai vizitat!

— A, da? Te-ai dus la el? Am întrebat-o cu ingenuitate.

— De ce mi-ai făcut o murdărie ca asta?

— Ce contează? Toată lumea știe că ești cea mai bună la filosofie și că eu sunt lipsită de profunzime. Sistemele lor de notare nu au nici o valoare. Nu înțeleg de ce pui la inimă.

— Biata de tine!

Și ieși trântind ușa camerei. Am auzit vocea tatălui meu:

— S-a întîmplat ceva ?

De ce s-o mai fi amestecând și el?

— Nu s-a întîmplat nimic, răspunse Christa. Blanche se dă mare pentru că a primit cea mai bună notă la filosofie.

— O, ce meschinărie! pufni maică-mea.

Era mai bine să auzi toate astea, decât să fii surdă.

Examenele parțiale se terminaseră. A doua zi, Christa plecă pentru a petrece Crăciunul cu ai săi. Nu lăsă nici adresă, nici număr de telefon.

— Numai de s-ar mai întoarce! suspină taică-meu.

— O să se întoarcă. Și-a lăsat aici jumătate din lucruri, am spus eu.

— Ea e deasupra acestor nimicuri, comentă maică-mea. Nu e ca tine. A avut note mai mari decât ale tale la toate materiile și nu s-a împăunat cu asta. Iar tu te mândrești cu filosofia!

Era culmea! Nici nu am mai încercat să le explic alor mei adevărul adevărat despre toată povestea. Era decizia mea: orice aș spune, părinții mei i-ar da automat dreptate Sfintei Christa.

Știam că Antichrista se va întoarce. Nu atât pentru lucrurile pe care le lăsase, cât pentru noi. Ne jefuise necontenit. Nu știam ce mai rămăsese de jupuit de pe scheletele noastre, ea însă știa.

Două săptămâni fără ea: Dumnezeule mare! Mă minunam de tihna îndelungată care se întindea la picioarele mele.

Părinții mei scânceau ca niște adolescenți.

— Sărbătorile sunt îngrozitoare. Ești obligat să fii vesel. Ca să nu mai vorbim de faptul că va trebui să mergem în vizită la mătușa Ursule!

Îi dojeneam:

— Haideți că e haioasă mătușa Ursule, spune numai grozăvenii!

— Parcă nici nu ai fi tânără. Tinerii detestă sărbătorile de Crăciun!

— Tocmai aici vă înșelați. Christa le adoră, ea e, ca să zic așa, nemțoaică, și în această calitate venerează *Weihnachten*. Și vă reamintesc că, având în vedere prenumele pe care-l are, e ziua ei.

— Așa e! Și nici măcar nu putem s-o felicităm. A plecat atât de supărată! Blanche, dacă se mai întâmplă vreodată să iei note mai mari decât ea, abține-te să te mai bucuri. Provine dintr-un mediu

defavorizat, are un complex social…

Mi-am astupat, mental, urechile ca să nu mai aud prostiile astea nemuritoare.

Mătușa Ursule reprezenta singura noastră familie. Locuia într-un cămin pentru vârsta a treia. Își umplea timpul tiranizînd personalul de serviciu și comentând știrile. Părinții mei își impuneau cu sfințenie s-o viziteze o dată pe an.

— Parcă sunteți niște strigoi, toți trei! exclamă bătrâna întîmpinându-ne.

— Pentru că ne lipsește Christa, am spus, considerând picant să pândesc reacțiile mătușii la acest subiect.

— Cine e Christa?

Taică-meu, cu lacrimi în ochi, o evocă pe fata aceea admirabilă care acum locuia la noi.

— E amanta ta?

Mama se ofuscă: Christa avea șaisprezece ani, la fel ca și Blanche, o considerau fata lor.

— Vă plătește măcar chirie? Taică-meu îi explică mătușii Ursule că era o fată săracă și că o găzduiam pe gratis.

— Șmecheră, puștoaica! Și-a găsit pămpălăii!

— Haide, tanti Ursule, fetița asta vine de departe, tocmai din cantoanele din est…

— Cum? Mai e și nemțoaică, pe deasupra? Și nu vă e scârbă?

Proteste indignate. Astfel de considerații nu mai erau la ordinea zilei, tanti Ursule! Lucrurile s-au mai schimbat de când erai dumneata tânără! În plus, cantoanele din est sunt belgiene.

Eu sorbeam un șodou.

Când în sfârșit ne-am luat rămas-bun de la bătrână, părinții mei aveau figurile descompuse.

— N-o să-i spunem nimic despre vizita asta Christei, nu-i așa?

Nu, firește. Ce păcat!

În aceeași seară era Ajunul Crăciunului. Noi, nefiind credincioși, n-am sărbătorit nimic. Am băut doar așa, din pură plăcere, niște vin fiert. Taică-meu își adulmecă îndelung paharul, după care spuse:

— Mai mult ca sigur că și ea bea acum așa ceva.

— Ai dreptate, remarcă maică-mea. E ceva foarte nemțesc.

Am băgat de seamă că nici nu mai era nevoie să se precizeze cine era „ea”.

Taică-meu și maică-mea își țineau paharele în palme, ca pe niște odoare. Cu ochii închiși, adulmecau parfumul licorii. Știam că, dincolo de aroma de scorțișoară, cuișoare, coajă de portocală și nucșoară, o simțeau pe Christa – iar dacă își plecaseră pleoapele, o făcuseră anume pentru a le folosi ca un ecran pe care să o vadă pe ânără în sânul familiei sale, cântând colindele de *Weihnachten* lângă un pian și privind pe fereastră cum cad fulgii de nea din ținutul ei îndepărtat.

Nu conta că imaginile acestea erau convenționale. Mă întrebam cum de izbutise Christa să pună într-un asemenea grad stăpânire pe sufletul părinților mei și, în plus, pe al meu.

Căci degeaba o detestam – mă obseda. Peste tot, în mine, mă loveam de prezența ei. Eram chiar mai rău decât autorii zilelor

mele: ei măcar se lăsaseră invadați de o ființă pe care-o iubeau.

Dacă aș fi putut și eu, cel puțin, s-o iubesc! Aș fi avut atunci mulțumirea că tot ce pățisem fusese pentru un sentiment nobil. De altfel, repulsia mea nu era deloc departe de dragoste: voiam s-o iubesc pe Christa, și uneori mă simțeam pe buza acelei prăpăstii de grație sau de pierzanie în adâncul căreia aș fi aflat modalitatea de-a o iubi. Ceva totuși mă împiedica să cad, și-mi era greu să identific despre ce anume era vorba: spirit critic? luciditate? Sau simpla uscăciune a inimii mele? Ori, cine știe, invidia?

Nu mi-ar fi plăcut să fiu Christa, dar mi-ar fi plăcut să fiu iubită așa cum era ea. Aș fi renunțat bucuroasă la tot restul zilelor mele ca să văd aprinzându-se pentru mine, în ochii cuiva, să fi fost și ultima dintre ființe, acea slăbiciune și acea forță, acea părăsire de sine, acea capitulare, acea resemnare fericită în fața adorației absurde.

Și uite-așa, în absența ei, noaptea de Crăciun a fost noaptea Antichristei.

S-a întors la începutul lunii ianuarie. Bucuria părinților mei era greu de suportat.

— Este ziua prăjiturii regilor{2}! anunță ea întinzând un pachet cumpărat într-o patiserie.

Haina Christei fu imediat scoasă, aerul ei sănătos, imediat complimentat, obrajii, sărutați, cele două săptămâni de absență, deplânse, iar prăjitura adusă de ea, instalată în mijlocul mesei, cu mare pompă, lângă coronițele din carton aurit.

— Ce idee drăguță! exclamă maică-mea. Niciodată nu ne trece

prin cap să căutăm regii.

Fata tăie în patru prăjitura. Fiecare își mâncă, atent, partea.

— N-a fost la mine surpriza, spuse Christa înghițind ultima îmbucătură.

— Nici la mine, anunță taică-meu.

— Atunci trebuie să fie la Blanche, declară maică-mea, care nici ea n-o găsise.

Toate privirile se întoarseră către mine, care mestecam ultima bucățică.

— Nu, n-a fost nici la mine, am îngăimat, simțindu-mă deja vinovată.

— Haide, nu putea să fie decât la tine! se înfurie taică-meu.

— Să fi cumpărat oare o plăcintă fără surpriză? Se miră Christa.

— Firește că nu! se enervă maică-mea. Blanche mănâncă prea repede, probabil că a înghițit surpriza fără să-și fi dat seama.

— Dacă mănânc așa de repede, cum îți explici că am fost ultima care mi-am terminat porția?

— Asta nu înseamnă nimic, ai o gură microscopică! În orice caz, ai fi putut să fii mai atentă, nu? Atenția Christei a fost așa de drăguță, și tu ai stricat-o!

— Asta-i culmea. Dacă cineva a înghițit surpriza, de ce hotărăști tu că aceea nu pot fi decât eu? Ai putea fi tu, sau tata, sau Christa, nu?

— Christa e mult prea delicată ca să înghită o surpriză fără să bage de seamă! tună maică-mea.

— În vreme ce eu, necioplită cum sunt, înghit soldați de plumb cât e ziulica de lungă! Dacă sunt așa, poate că mi se trage de la părinții mei. Deci surpriza ar fi putut să fie înghițită la fel de bine de tata sau de tine!

— Hai, Blanche, termină cu cearta asta ridicolă! interveni Christa cu o voce împăciuitoare.

— Ca și cum eu aș fi început!

— Christa are dreptate, spuse taică-meu. Încetează, Blanche, povestea asta nu are nici o importanță.

— Oricum, regina noastră e Christa! declară mama.

Și luă o coroniță pe care o așeză pe creștetul fetei.

— Cred că exagerezi! am intervenit eu. Dacă nimeni nu se îndoiește că eu am înghițit surpriza din greșeală, atunci eu merit titlul.

— Poftim, dacă îți dorești atît de mult coroana mea, ți-o dau ție, spuse Christa cu privirile ridicate spre cer – și cu un oftat enervat trecu de la vorbă la faptă.

Maică-mea o apucă de încheietură și îi puse cu forța la loc coronița pe cap.

— Nici nu încape discuție, Christa! Ești mult prea amabilă! Tu ești regina!

— Ba nu, Blanche are dreptate, nu e cinstit, spuse Christa, cu aerul că voia să-mi ia apărarea.

— Ce generoasă ești, se extazie taică-meu. Nu intra în jocul lui Blanche, e îngrozitor cum se poartă.

— Pot să vă reamintesc că mama a declanșat toată povestea

asta? întrebai.

— Gata, Blanche, destul ți-ai dat arama pe față! mi-o tăie maică-mea, excedată. Câți anișori ai?

Imediat mi se năzări următorul titlu la rubrica „Câini striviți”: „O fată de șaisprezece ani își masacrează părinții și prietena cea mai bună cu un cuțit de bucătărie, în urma unei ciudate povești legate de o prăjitură a regilor”.

Christa adoptă tonul sacrificial al celei care voia să destindă atmosfera:

— Pentru că sunt regină, am nevoie de un rege. îl aleg pe François!

Și trânti cea de-a doua coroniță pe creștetul tatălui meu, care, firește, nu mai putu de plăcere:

— O, mulțumesc, Christa!

— Ce surpriză! Ce-i drept, era și greu de ales! am scrâșnit.

— Nu prea ești în apele tale! spuse fata.

— Nu-i da atenție, continuă mama. Vezi bine că moare de invidie.

— Ce ciudat! remarcai. Când vorbești despre Christa cu ea de față, spui „Christa”. Cînd vorbești despre mine cu mine de față, spui „ea”.

— Ai o problemă, să știi, mă împunse taică-meu clătinând din cap.

— Sunteți siguri că eu am o problemă? Am întrebat.

— Da, răspunse maică-mea.

Adolescenta se ridică și, christică la comandă, veni să mă

îmbrățișeze:

— Te iubim, Blanche, spuse ea, toată numai zâmbet.

Părinții mei aplaudară înduioșătorul tablou. Am regretat din nou că ridicolul nu ucide.

Întrucât armistițiul avusese loc oficial, petrecerea improvizată a continuat fără alte impedimente. Niciodată Bunavestire nu și-a meritat mai puțin numele. Genitorii mei și cu mine constituiam procesiunea celor trei cretini veniți s-o ungă pe cea care se pretindea mântuitoarea lor. Eram uluită să constat până unde fuseseră răsturnate valorile. Dat fiind că rolul lui Christos era jucat de Antichrista, eu eram obligatoriu Baltazar, Regele negru, din moment ce mă numeam Blanche.

În tradiția creștină, dacă unul dintre regi este negru e pentru a demonstra cât de mare este mărinimia Mesiei. Cazul meu era asemănător: Antichrista îngăduia să fie celebrată de Blanche, această creatură de mâna a doua. Ar fi trebuit să plâng de bucurie în fața sublimei sale condescendențe: dar nu-mi venea să vărs lacrimi decât de râs.

Să-i fi văzut pe Gaspar și Melchior cum își împărțeau ofrandele: aurul tandreții lor prostești, smirna efuziunilor și tămâia admirației lor față de cea vinovată de toată această impostură.

Potrivit Sfântului Ioan, venirea Antichristului va constitui preludiul sfârșitului lumii.

Nu încăpea nici o îndoială: Apocalipsa era aproape.

Anul continuă la fel de prost cum începuse. Antichrista își extindea neîncetat dominația. Nimic nu-i rezista: la Universitate și

acasă, ființele și lucrurile o recunoșteau drept stăpână.

Dezmoștenirea mea nu avea limite, în camera mea, Christa pusese stăpânire pe aproape tot șifonierul: lucrurile îmi fuseseră exilate în sertarul pentru ciorapi, ultimul fief care-mi mai rămăsese.

Dar asta nu satisfăcea pe de-a-ntregul nevoia de expansiune teritorială a torționarei mele: patul pliant, singurul pe care mai aveam acum dreptul să dorm, era în permanență acoperit de o grămadă de haine antichristice.

Părinții mei fură cuprinși de febra de a primi oaspeți. Regăsiră în niște carnete antediluviene adresele a tot felul de prieteni pe care brusc simțiră nevoia presantă să-i invite la cină. Orice pretext era bun pentru a o prezenta pe Christa mulțimilor. Trei seri pe săptămână, apartamentul pe care îl știam atât de fermecător de tăcut se umplea cu indivizi zgomotoși care uitau să mai plece și în fața cărora autorii zilelor mele ridicau în slăvi nenumăratele virtuți ale Antichristei.

Aceasta, arborând cel mai modest surâs din întreaga sa panoplie, juca rolul fetei familiei, întrebând pe fiecare ce dorește să bea și plimbându-se prin salon cu platoul cu zacuscă. Musafirii nu aveau ochi decât pentru această creatură delicioasă.

Uneori, se mai găsea și câte un zăpăcit care să mă observe și să întrebe distrat cine era cealaltă adolescentă.

— E Blanche, ce naiba! răspundeau gazdele, pufnind.

Invitații nu aveau nici cea mai mică idee despre cine eram și nici nu le păsa. Probabil că, în urmă cu șaisprezece ani, primiseră un anunț despre nașterea mea pe care se grăbiseră să-l arunce la gunoi.

Era ca și cum părinții mei, promovând-o pe Christa, se promovau pe ei înșiși. Se mândreau cu faptul că găzduiau așa o ființă tinerească, superbă, fermecătoare, irezistibilă: „Dacă acceptă să locuiască la noi înseamnă că nici noi nu suntem fitecine”. Și dacă deveniseră casă deschisă era pentru că acum aveau pe cine să arate lumii.

Nu eram amărâtă din cauza asta. Știam foarte bine că nu sunt genul de copil de care niște părinți să poată fi mândri. Această situație nu m-ar fi deranjat dacă, atunci când eram numai noi două, Antichrista nu și-ar fi etalat triumful într-un mod atât de arogant. Nu-mi venea să cred că o fată atât de abilă putea fi atât de puțin subtilă:

— Ai văzut? Prietenii părinților tăi mă adoră.

Sau:

— Musafirii cred că eu sunt fiica părinților tăi. Pe tine nici nu te bagă în seamă.

Nu reacționam la astfel de provocări. Culmea mi s-a părut a fi atinsă în momentul când mi-a declarat:

— De ce vorbesc părinții tăi atît de mult în timpul cinelor? Abia dacă apuc să mai spun și eu câte ceva. Și așa se folosesc de mine ca să pară interesanți!

Siderată o clipă, am avut următoarea reacție:

— Este intolerabil. Ar trebui să le spui, să te plângi.

— Nu fi tâmpită, Blanche. Știi prea bine că politețea mă împiedică să fac așa ceva. Dacă babacii tăi ar fi niște tipi rafinați, ar înțelege și singuri, nu crezi?

N-am mai zis nimic.

Cum îndrăznea să-mi spună o astfel de enormitate? Nu se temea că le-aș putea comunica alor mei? Firește că nu: știa că aceștia nu m-ar crede.

Prin urmare, Christa își disprețuia binefăcătorii. Nu mă îndoisem nici o clipă de acest fapt, dar până la declarația respectivă nu se dăduse de gol. Această ultimă revelație îmi descătușa complet ura.

Până acum, nu-mi mărturisisem pe față aversiunea. Mă simțisem oarecum jenată de un asemenea sentiment. Îmi spuneam că, în afară de mine, toată lumea o adoră pe Christa: era probabil vina mea dacă nu reușeam s-o iubesc. Asta, din pricina invidiei și a lipsei mele de experiență: dacă aș fi fost ceva mai versată în privința relațiilor umane, apucăturile fetei m-ar fi scandalizat, poate, mai puțin. Nu-mi rămânea decât să învăț toleranța.

Acum însă nu mai aveam nici o ezitare: Antichrista era o mizerabilă.

În ciuda defectelor lor, îmi iubeam totuși părinții. Erau niște oameni de treabă. O dovedeau îndrăgind-o pe Christa: greșeau iubind-o și iubirea lor era grevată de multe slăbiciuni omenești, dar o iubeau cu adevărat. Orice ființă care iubește e salvată.

Pe Christa însă nu o putea salva nimic. În definitiv, pe cine iubea ea? Mă puteam elimina din start de pe lista de posibilități. Crezusem că-i iubea pe autorii zilelor mele, dar acum aflasem cum stăteau de fapt lucrurile. În ceea ce-l privea pe faimosul Detlev, având în vedere dezinvoltura cu care se lipsea de el, n-o simțeam

peste măsură de îndrăgostită. Mai erau, apoi, numeroasele sale relații de la Universitate, indivizii pe care-i numea prietenii ei: dar nici în această privință nu eram foarte convinsă, având în vedere că întreaga pletoră de amici nu părea să slujească decât cultului propriei ei personalități.

Nu-i cunoșteam decât o singură iubire care nu putea fi pusă la îndoială: aceea pentru ea însăși. Se iubea pe sine cu o rară sinceritate. Nu puteau să-mi iasă din cap declarațiile pe care era în stare să și le adreseze, și aceasta în toiul unor conversații dintre cele mai stranii. Astfel, într-o seară, fără ca mai înainte să fi fost vreo clipă vorba de botanică, mă întrebă:

— Îți plac hortensiile?

Luată pe nepregătite, reflectai la acele simpatice bonete de baie de prin grădini și răspunsei:

— Da.

Triumfa:

— Puteam să jur! Ființele lipsite de finețe adoră hortensiile! Mie, dacă vrei să știi, îmi fac greață. Nu suport decât ceea ce e foarte fin, pentru că sunt o creatură de o finețe extremă. Și asta e o mare problemă: sunt alergică la tot ce nu e fin. Dintre flori, nu suport decât orhideele și saxifraga, căreia i se mai spune și „disperarea-pictorilor” – dar ce vorbesc eu aici, probabil că n-ai auzit în viața ta de „disperarea-pictorilor”…

— Ba da, știu ce e.

— Da? Mă miră. Ea e floarea care îmi seamănă cel mai mult. Dacă un pictor ar trebui să mă imortalizeze, ar ajunge la disperare,

atât i-ar fi de greu să redea finețea care mă caracterizează. „Disperarea-pictorilor” este floarea mea preferată.

Cine s-ar putea îndoi, draga mea Christa, din moment ce ești propria ta favorită?

Astfel de afirmații nu se pot inventa. Ele întruchipau, literalmente, ceea ce se chemă „a-ți oferi ție însuți flori”. Și oare nu tocmai o floare, narcisa, este conținută în termenul care desemnează bolnăvicioasa iubire de sine?

Pe parcursul acelui monolog mascat în dialog fusesem nevoită să-mi reprim o aprigă poftă de a râde. Christa, în schimb, era foarte departe de ilaritate: nu exista nici o ironie, nici o urmă de grad secund în spusele sale. Vorbea despre subiectul care îi era cel mai drag: iubirea, pasiunea, admirația, fervoarea – acele infinituri sublime pe care i le inspirau Domnișoara Christa Bildung.

La început, povestea respectivă mi se păruse comică. În momentul când se petrecuse, încă mai credeam că fata aceea iubea și alte persoane. Narcisismul nu mi se părea condamnabil dacă ființa care se adora pe sine însăși era capabilă să mai iubească și pe altcineva. Acum însă, descopeream că pentru Antichrista iubirea era un fenomen pur reflexiv: o săgeată azvârlită dinspre ea însăși spre ea însăși. Bătaia cea mai scurtă din lume. Putea cineva trăi cu o deschidere atât de mică?

Era problema ei. A mea devenea aceea de a le deschide ochii părinților mei. Era în joc onoarea lor: dacă își permitea să-i vorbească de rău de față cu mine, oare ce-și permitea în absența mea? Nu suportam ca tatăl meu și mama mea să-i arate atâta

tandrețe și devotament cuiva care îi disprețuia.

În februarie am avut o săptămână de vacanță. Christa a plecat acasă pentru a „profita de zăpadă” – expresia mi s-a părut cu totul demnă de ea: până și de pe urma zăpezii trebuia să profiți.

Venise momentul să acționez.

A doua zi după plecarea Antichristei, mi-am anunțat genitorii că mă duc să-mi verific cursurile la niște prieteni și că mă întorc abia seara. Cu noaptea în cap, la gară, am cumpărat un bilet pentru Malmedy.

Nu aveam, desigur, adresa Christei. Dar voiam să găsesc barul în care muncea împreună cu Detlev. Într-un orășel de zece mii de locuitori nu puteau să existe treizeci și șase de mii de stabilimente de acest gen. Am luat cu mine un aparat foto de unică folosință.

Pe măsură ce trenul se apropia de cantoanele din est, simțeam cum excitația mea crește. Călătoria aceasta însemna pentru mine o adevărată expediție metafizică. În viața mea nu mai luasem o asemenea inițiativă: să plec singură spre un loc necunoscut.

Eram fascinată de drumul meu și am observat că nu exista accent ascuțit pe „e”-ul din Malmedy, contrar pronunției mele și a părinților mei. Christa spusese întotdeauna „Malmedy”, nu „Malmédy”: greșisem, așadar, când văzusem în asta o pronunție germană.

Ortografia îi dădea dreptate Christei. Chiar și nedorind să cazi într-o psihanaliză de doi bani, era greu să nu percepi acel *mal me dit*[{3}] conținut în toponimul cu pricina.

Ce-i drept, călătoria aceea nu prevestea nimic bun. Dar tot atât

de adevărat era și că devenise absolut necesară. Situația nu mai putea fi tolerată, trebuia să aflu mai multe despre Christa.

Zăpada, absentă la Bruxelles, mă aștepta la Malmedy. Exista o oarecare beție în faptul de a ieși din gară și de a o porni cu totul la întâmplare.

Din metafizică, expediția mea deveni patafizică. Intram în toate barurile și cârciumile, îmi înfigeam coatele în tejghea și întrebam cu o voce solemnă:

— Detlev lucrează aici?

De fiecare dată, aveam parte de niște priviri mirate, semn că nimeni nu auzise vreodată acel nume.

La început, asta m-a liniștit: dacă prenumele acela era atât de rar, căutările mele vor fi ușurate. După două ore de turneu prin crâșme am început însă să mă îngrijorez: poate că Detlev nici nu exista.

Dacă îl inventase Christa?

Mi-am amintit episodul în care mama mea sunase la Informații ca să afle numărul de telefon al familiei Bildung: centralista îi spusese că nimeni cu acest nume nu este înregistrat în regiune. Trăseserăm concluzia că erau prea săraci ca să-și permită un post telefonic al lor.

Dar dacă Christa își inventase familia?

Nu, așa ceva era imposibil. Ca să te înscrii la Universitate trebuia să arăți o carte de identitate. O chema Bildung, era clar. Dacă nu cumva își falsificase actele.

În micuța așezare nemțească, zăpada se transforma în zloată.

Nu mai știam ce anume venisem să caut. Mi-era frig, mă simțeam la ani-lumină de casă.

Stradă după stradă, bifam barurile și stabilimentele asemănătoare. Erau destule. În această fundătură al cărei nume vorbea de rău, oamenii simțeau, probabil, o acută nevoie să-și limpezească ideile.

Ajunsei în fața unui birt prăpădit, care era închis. „Se deschide la ora 17.00” stătea scris pe ușă. Nu-mi convenea deloc să aștept atâta. Locul arăta jalnic, probabilitățile erau foarte mici să fie tocmai cel căutat. Voiam totuși să am inima împăcată.

Apăsai butonul soneriei. Nimic. Insistai și văzui venind o namilă blonzie, care semăna cu un porc adolescent.

— Îmi cer scuze, spusei, aș dori să vorbesc cu Detlev.

— Eu sunt.

Era cât pe ce să cad pe spate.

— Sunteți sigur că sunteți Detlev?

— Păi, da.

— Christa este cumva aici?

— Nu, e acasă.

Era chiar el? Să mori de râs, nu alta. Mă chinuiam din răsputeri să nu las să se vadă ceva.

— Puteți să-mi dați adresa ei? Sunt o prietenă, aș vrea să-i fac o vizită.

Deloc mefient, tânărul porc se duse să caute o bucată de hârtie. În timp ce nota adresa Christei, am scos aparatul de fotografiat și am luat câteva cadre ale acestui personaj legendar.

Merita tot drumul, acest David Bowie al cantoanelor din est. Dacă ăsta semăna cu cântărețul ceacâr, atunci eu semănăm cu Frumoasa din Pădurea Adormită.

— Îmi faceți poză? întrebă el cu uimire.

— Îi pregătesc Christei o surpriză. Îmi întinse, zîmbind, peticul de hîrtie.

Era, probabil, o persoană amabilă. M-am despărțit de el gândindu-mă că o iubea în mod indubitabil pe Christa. În ce o privește pe aceasta, dacă mințea atât de sfruntat pe seama iubitului său e pentru că-i era rușine cu el: ceea ce însemna că nu îl iubește. Dacă Detlev ar fi avut un fizic ceva mai avantajos, ar fi putut servi promovării sociale a Christei. Dar pentru că era gras și urât, aceasta considerase că-i mai bine să-l ascundă și să povestească tot felul de baliverne despre el. Jalnică situație!

Am avut o satisfacție metafizică descoperind că strada Christei se afla chiar în Malmedy: simțeam nevoia ca ea să locuiască în acel loc al răului.

Că mințise pretinzând că locuia într-un sat nu mă mira: nici măcar nu era o minciună prea mare, plus că părea hotărâtă să încurce toate pistele care-ar fi dus la ea.

Mă întrebam ce putea avea de ascuns. De ce tot acest secret în jurul domiciliului său? Curiozitatea îmi creștea pe măsură ce mă apropiam de cartierul ei.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut casa. Dacă pe cutia de scrisori n-ar fi fost înscris numele de Bildung, aș fi crezut că e o greșeală: era o reședință de bogătani, o construcție mare și

frumoasă din secolul al XVII-lea, genul de locuință confortabilă în care ți-i imaginezi trăind pe burghezii din romanele lui Bernanos.

Dacă oamenii ăștia nu apăreau în cartea de telefoane era pentru că figurau pe lista roșie. Era lesne de imaginat că nu voiau să fie deranjați de oricine.

Am apăsat pe butonul soneriei. O femeie într-un halat de menaj veni să-mi deschidă.

— Sunteți mama Christei?

— Nu, sunt femeia de serviciu, răspunse ea, uluită parcă de confuzia mea.

— Doctorul Bildung este acasă? Mă hazardai să întreb.

— Nu este doctor, conduce uzinele Bildung. Dar dumneavoastră cine sunteți?

— O prietenă a Christei.

— Doriți să vorbiți cu domnișoara Christa?

— Nu, nu. Îi pregătesc o surpriză. Dacă n-aș fi arătat ca o puștoaică, probabil că femeia ar fi chemat poliția. Am așteptat ca menajera să reintre în casă și am fotografiat pe îndelete impozanta reședință.

M-am întors într-unul dintre barurile prin care trecusem deja și am cerut permisiunea să dau un telefon. Lângă aparat, erau *Paginile aurii* unde am găsit: „Uzinele Bildung: fosfați, produse chimice și agroalimentare”. Pe scurt, poluanți purtând masca necesității. Am copiat informațiile respective, plus câteva date industriale.

De ce-i spusese mamei angajata de la Informații că nu există

nici o familie Bildung în zonă? Poate pentru că în regiunile în care sunt celebre din punct de vedere economic, anumite nume încetează a mai fi patronime și devin mărci, cam ca în cazul lui Michelin la Clermont-Ferrand.

Nu mă mai reținea nimic în orașul răului. Am luat trenul înapoi spre Bruxelles, gândindu-mă că nu-mi irosisem ziua. Zăpada ascundea întreg peisajul.

Fotografiile au fost developate a doua zi.

În clipa când m-am hotărât să le spun adevărul părinților mei, mi s-a făcut rușine. Rolul meu în toată povestea asta era detestabil; dacă-l jucam nu era deoarece Christa mințise – nu toate minciunile se cer pedepsite –, ci pentru că nu întrevedeam nici o limită în calea nevoii ei de a ne distruge.

I-am convocat pe autorii zilelor mele în ceea ce fusese camera mea și le-am povestit totul. Le-am arătat fotografiile planturoasei case a familiei Bildung.

— Ești detectiv particular? Mă întrebă tatăl meu cu dispreț.

Știam că eu voi fi cea pusă la zid.

— Nu m-aș fi dus să scormonesc dacă nu v-ar fi vorbit de rău pe amîndoi.

Mama părea distrusă.

— E un omonim, spuse. E o altă Christa Bildung.

— Care are ca iubit pe un alt Detlev? Ce coincidență, am răspuns.

— Poate că are motivele ei să mintă, se repezi și tata.

— Și care ar putea fi acestea? întrebai, găsind cumva lăudabilă

nevoia lor de a-i găsi justificări Christei.

— O s-o întrebăm.

— Ca să mintă în continuare? întrebai eu.

— N-o să mai mintă.

— De ce s-ar opri din mințit? Am insistat.

— Pentru că va fi confruntată cu realitatea.

— Și credeți că asta o va convinge să nu mai mintă? Părerea mea este că va minți cu atât mai mult.

— Poate că are un complex social, insistă tata. Li se întâmplă și celor bogați, doar nu alegem familia în care ne naștem. Dacă își ascunde adevărata origine înseamnă că aceasta îi pune probleme. Minciuna ei nu este chiar atât de gravă.

— Dar asta nu se potrivește deloc cu ce spunea ea despre Detlev, am replicat. Singurul lucru care o face simpatică pe Christa e el: o namilă blândă, care cu siguranță nu se trage dintr-un mediu burghez. Dacă ni l-ar fi prezentat așa cum este de fapt, poate c-aș crede în povestea ta cu complexul social. Dar nu, ea a trebuit să scornească un cavaler frumos, nobil și tenebros. Din câte vezi, Christa nu caută să dea o impresie umilă și modestă despre ea însăși.

Și am scos o fotografie a acelui David Bowie belgian. Tata se uită cu un zâmbet în colțul buzelor. Reacția mamei a fost însă cu totul specială: scoase un țipăt de scârbă, văzându-l pe Detlev, și strigă cu un ton cât se poate de indignat:

— De ce ne-a făcut asta?

Am știut atunci că Antichrista își pierduse o aliată. Prin

urmare, în ochii mamei mele era mult mai grav că avea un iubit cu față porcină, decât că încercase să ne înmoaie inimile cu niște origini fals proletare.

— Gogoșile ei despre băiatul ăsta sunt, poate, ridicole, dar nu sunt decât niște pușt isme, reveni taică-meu. În rest, poate că nici nu ne-a mințit chiar așa de mult: mai mult ca sigur că-și finanțează singură studiile ca să nu-i datoreze nimic bogătanului de taică-său. Dovada e că iubitul ei nu este burghez.

— Asta nu o împiedică să locuiască în casa părinților ei, am protestat.

— Nu are decât șaisprezece ani. Este, probabil, foarte legată de mamă, de frați și surori.

— În loc să construim romane, ce-ar fi dacă i-am telefona tatălui ei? am propus.

Mama văzu reticența soțului său.

— Dacă nu suni tu, sun eu, spuse ea. În momentul cînd la celălalt capăt al firului se auzi domnul Bildung, comută pe *speaker*.

— Sunteți domnul Hast, tatăl lui Blanche, spuse domnul Bildung cu o voce glacială. Înțeleg.

Nu știam ce anume înțelegea acest domn. Măcar părea la curent cu existența noastră, ceea ce mi s-a părut de mirare, având în vedere dezinformarea pe care o practica sistematic fiica lui.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez la birou, îngăimă bietul meu tată, extrem de intimidat.

Schimbară cîteva banalități. După care, patronul uzinelor Bildung declară:

— Ascultați, stimate domn, sunt încântat că fiica mea, Christa, locuiește la dumneavoastră, în sânul unei familii, în vremurile pe care le trăim, este mult mai liniștitor decât s-o știi singură, de capul ei. Totuși, cred că abuzați un pic de situație. Chiria pe care o pretindeți este exorbitantă. Oricine altcineva în locul meu ar refuza să plătească o asemenea sumă pentru un pat pliant într-o cameră de serviciu. N-am acceptat decât pentru că fiica mea a insistat foarte mult. O adoră pe Blanche, înțelegeți. Știu foarte bine, dumneavoastră sunteți profesori, iar eu, șef de întreprindere. Dar asta nu înseamnă că puteți să exagerați; și pentru că îmi oferiți această ocazie, țin să vă spun că nu voi accepta creșterea chiriei pe care ați impus-o după Crăciun. La revedere, stimate domn.

Și îi trânti telefonul în nas.

Tata se făcuse alb la față. Mama, în schimb, izbucni în râs. Ezitam între cele două atitudini.

— Vă dați seama câți bani a cîștigat de pe urma noastră? am întrebat.

— Poate că a avut nevoie de ei pentru un motiv pe care nu îl cunoaștem, spuse autorul zilelor mele.

— Te încăpățânezi să-i iei apărarea? am izbucnit eu.

— După umilința pe care ai îndurat-o din vina ei? insistă mama.

— Nu avem toate piesele puzzle-ului, se încăpățână el. Poate că trimite banii unei asociații caritabile.

— Nu-ți pasă că ești luat de fraier?

— Continuu să cred că nu trebuie judecată în pripă. Știm

acum că fetița asta avea de ales. Putea să locuiască unde voia. Dar a ținut să stea la noi. Prin urmare, avea într-adevăr nevoie de noi, deși nu aveam nimic deosebit să-i oferim. Nu vi se pare asta un fel de strigăt de ajutor?

Nu eram deloc sigură că despre așa ceva era vorba. Și totuși problema ridicată de tatăl meu era întemeiată: de ce alesese Christa măruntul nostru cerc familial? Banii ușor de câștigat nu constituiseră, mai mult ca sigur, singurul ei motiv.

Atitudinea părinților mei mi-a trezit totuși stima. Cineva își bătuse joc de ei spectaculos, iar acum, chiar dacă erau dezamăgiți, reacționau fără furie. Nici o clipă nu i-am auzit indignându-se pe motiv de bani. Maică-mea se simțea trădată din pricina urâțeniei lui Detlev: era un comportament straniu, dar în nici un caz meschin. Cât îl privește pe taică-meu, acesta împingea mărinimia până la a dori să înțeleagă ce anume o determinase pe Christa să procedeze în felul acesta.

Singurul lucru care mă deranja în indulgența părinților mei era scrupulozitatea de care eu nu aș fi beneficiat într-un astfel de caz. Părinții mei se purtau întotdeauna de parcă nouă ne reveneau toate îndatoririle, iar celorlalți, toate drepturile și chiar toate scuzele. Dacă Christa greșise, trebuia să fi fost un mister, o explicație, niște circumstanțe atenuante, etc. Dacă cea vinovată aș fi fost eu, n-aș fi avut parte decât de o ceartă serioasă.

Constatările de genul ăsta mă cam deranjau.

Nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să așteptăm întoarcerea copilului risipitor.

Nu mai vorbeam despre Christa. Numele ei devenise tabu. Exista un fel de acord tacit să nu mai abordăm subiectul atâta timp cât ea nu era de față ca să se apere.

Mă întrebam dacă Christa era la curent cu tot ce se întâmplase. Nu era deloc sigur. Dacă Detlev și femeia de serviciu știau să respecte surprizele, este posibil să nu-i fi pomenit nimic despre vizita mea. Cât despre sordida convorbire telefonică, domnul Bildung ar fi putut să dorească să-și menajeze fiica nerelatându-i nimic.

Tatăl meu avea dreptate: rămâneau încă unele zone de umbră. Principala consta în a afla care era rolul nostru în toată povestea.

În ceea ce mă privește, îmi puneam și câteva întrebări despre enigma Detlev: de ce o fată pretențioasă și ambițioasă precum Christa îl alesese tocmai pe băiatul acesta? Ea, care era asaltată de pretendenți avantajoși, se mulțumea cu grăsanul ăsta bonom. E adevărat, asta o făcea simpatică, dar tocmai „simpatic” nu mi se părea adjectivul care i se potrivea cel mai bine Christei. Mă pierdeam în supoziții.

Duminică seară își făcu apariția copilul risipitor. Mi-am dat imediat seama că nu era la curent cu ce se întâmplase. M-am simțit extrem de jenată când începu să ne gratifice cu obișnuitele ei efuziuni.

De astă dată părinții mei nu mai tăiară vițelul cel gras. Ne așezarăm imediat la masă.

— Christa, i-am telefonat tatălui tău. De ce ne-ai mințit? întrebă tatăl meu.

Tânăra încremeni. Tăcere.

— De ce ne-ai spus balivernele alea? insistă el blând.

— Vreți bani? izbucni ea cu dispreț.

— Nu vrem decât adevărul.

— Cred că-l cunoașteți. Ce doriți să aflați în plus?

— Vrem să știm de ce ne-ai mințit, repetă el.

— Pentru bani, spuse ea agresiv.

— Nu: banii ăștia îți era foarte ușor să-i obții altfel. Așa că spune, de ce?

Din acel moment, Christa păru a opta pentru o strategie de tipul marchizei d'O, ceea ce, în cazul ei, era jalnic. Arboră un aer ofensat:

— Și eu, care am avut încredere în voi! Iar voi v-ați dus să scormoniți în chipul cel mai josnic…

— Nu inversa rolurile.

— Când iubești pe cineva, ai încredere în el până la capăt! recită ea.

— Asta vrem și noi. Tocmai de aceea și ținem să aflăm de ce ne-ai mințit.

— Nu înțelegeți nimic! se înfurie ea. A avea încredere în cineva până la capăt înseamnă tocmai a nu-i cere explicații.

— Suntem încântați că l-ai citit pe Kleist. Dar noi, care nu suntem niște oameni atît de subtili ca tine, avem nevoie de un plus de informații.

Eram uluită de sângele rece al tatălui meu: nu-l mai auzisem niciodată vorbind astfel.

— Nu este drept! Voi sunteți trei, iar eu sunt singură! mai spuse atunci biata martiră.

— Este exact ceea ce m-ai făcut tu să îndur zi de zi de cînd ai venit la noi, am intervenit eu.

— Și tu?! mă săgeta ea pe tonul lui Cezar adresându-i-se lui Brutus la Idele lui Marte. Tu, care credeam că ești prietena mea! Tu, care îmi datorezi totul!

Ceea ce mă frapa era aerul ei de sinceritate. Era convinsă că avea dreptate. Ar fi fost destule de replicat în fața unor asemenea enormități; am preferat totuși s-o las să se scufunde fără să scot o vorbă, în primul rând pentru că era o metodă eficace, și apoi pentru că naufragiul ei era un spectacol care se cerea savurat în tăcere.

— Dacă nu reușești să ne explici de ce ne-ai mințit, spuse tatăl meu cu blândețe, probabil că ești mitomană. Patologia minciunii este o boală frecventă. A minți de dragul minciunii…

— Prostii! vociferă ea.

Eram siderată să văd cît de nepotrivit reacționa. Nu-și dădea seama cât de ușor i-ar fi fost să iasă din toată acea încurcătură? Se închidea într-o agresivitate care ținea de strategia cea mai facilă. Tatăl meu era atât de puternic atașat de ea, încât Christa ar fi putut să înșire motivele cele mai neverosimile și ar fi mers. Prefera însă să-și dea foc la valiză, mergând la pierdere sigură.

De la începutul altercației, maică-mea nu scosese nici un cuvânt. O cunoșteam suficient de bine ca să știu ce se petrecea în mintea ei: peste chipul Christei, vedea acum numai mutra lui Detlev. Drept urmare, nu înceta s-o privească pe fată cu consternare.

Într-o ultimă zvârcolire de furie, Christa ne spuse verde-n față:

— Cu atât mai rău pentru voi, nu sunteți decât niște proști, nu mă meritați! Cine mă iubește mă urmează până în pânzele albe!

Și dispăru în camera mea, unde nu o urmă nimeni.

Ieși după o jumătate de oră, cu bagajele făcute. Noi nici nu ne clintiserăm.

— M-ați pierdut! strigă ea.

Și trânti în urmă ușa apartamentului.

Tatăl meu impuse statu quo-ul.

— Christa nu ne-a dat nici o explicație, spuse el. Câtă vreme mai avem unele dubii, să ne abținem s-o judecăm, întrucât motivațiile ei ne scapă, n-o vom vorbi de rău pe fata aceasta.

Din clipa aceea între noi nu s-a mai discutat despre ea.

Christa continua să vină la cursuri, unde o ignoram cu un aer suveran.

Într-o zi, după ce se asigurase că nu ne putea vedea nimeni, veni să-mi vorbească.

— Detlev și menajera mi-au povestit totul. Ai venit acolo să scormonești.

Am privit-o cu răceală, fără să scot o vorbă.

— M-ai violat! continuă ea. Mi-ai violat intimitatea, înțelegi?

Mereu același „înțelegi?”.

Ea, care mă dezbrăcase cu forța, care râsese de goliciunea mea, tocmai ea mă acuza de viol?

Am continuat să tac, zâmbind.

— Ce mai aștepți ca să te duci să mă torni la toată lumea?

continuă ea. Sunt sigură că ai înnebuni de plăcere să mă mânjești în fața prietenilor mei și a familiei mele!

—Astea sunt procedurile tale, Christa, nu ale mele.

Pesemne că acest răspuns a avut darul s-o liniștească: avea toate motivele să se teamă că le-aș putea povesti adevărul tatălui său și găștii ei de prieteni. Descoperirea faptului că nu m-aș coborî să fac asta n-o liniști totuși: devenea conștientă de superioritatea mea strivitoare și își mușca unghiile.

— Poți să te joci de-a mărinimoasa cât vrei, mi-o întoarse ea. Nu se potrivește cu felul tău de a fi și nici cu rolul tău jalnic de detectiv particular. E incredibil cât de mult ai vrut să-mi faci rău dacă ai putut să ajungi până acolo!

— De ce m-aș strădui să-ți fac rău, Christa, când tu ești atît de dotată în a-ți face singură rău? îi atrasei, cu indiferență, atenția.

— Bănuiesc că tu și părinții tăi vă petreceți timpul bârfindu-mă în draci. Asta măcar vă dă o ocupație!

— Oricât de incredibil ar putea să-ți pară, nu vorbim deloc despre tine.

I-am întors spatele și-am plecat, savurându-mi propria forță.

Câteva zile mai tîrziu, tatăl meu primi o scrisoare de la domnul Bildung:

Șantajul pe care l-ați încercat asupra fiicei mele e cât se poate de josnic. Christa a avut perfectă dreptate să plece de la voi. Fiți mulțumiți că nu vă denunț la poliție

— Încearcă prin toate mijloacele să ne facă să reacționăm, spuse tatăl meu, care ne citise misiva. Păcat, nu voi ști niciodată de ce șantaj m-am făcut vinovat.

— N-o să-l suni pe omul ăsta ca să-i spui adevărul? se revoltă mama.

— Nu. Este exact reacția pe care Christa speră să o avem.

— De ce? N-ar avea decât de pierdut.

— Din câte se pare, își dorește pierzania. Eu nu i-o doresc.

— Dar să-ți creeze o asemenea imagine îți convine? insistă ea.

— Da, pentru că știu că nu am nimic să-mi reproșez.

La Universitate, aveam impresia că gașca Christei începuse să mă privească cu cel mai aprig dispreț. Am preferat să nu văd în asta decât un efect al paranoiei mele.

Într-o dimineață însă, prietenul ei cel mai apropiat veni spre mine și mă scuipă în față. Am știut atunci că tot acel delir al meu cu persecuțiile nu mă înșela. Mare mi-a fost ispita să mă iau după el și să-l întreb cărui fapt datoram onoarea salivei sale în plină figură.

În clipa aceea, am surprins-o pe Christa care mă privea cu un aer malițios. Și am fost sigură că aștepta o reacție din partea mea. Drept urmare, m-am prefăcut că nu o văzusem.

Ofensele continuară. Mama mea primi o scrisoare din partea doamnei Bildung, a cărei proză conținea, între altele, și următoarea perlă:

Fiica mea, Christa, mi-a spus că i-ați cerut s-o vedeți goală. Consider absolut regretabil faptul că încă vi se mai permite să activați

într-o instituție de învățământ

Cât despre mine, am beneficiat de onoarea unei misive pline de injurii din partea lui Detlev, care mă anunța că o să mor fecioară, căci cine ar putea dori să se culce cu o vită ca mine? Venind din partea unui asemenea efeb, mesajul acela făcea toți banii.

Aproape că simțeam un fel de plăcere rămânând de gheață în fața unor provocări atât de grosolane. Ne pasam unul altuia epistolele venite din cantoanele din est, cu un zâmbet în colțul buzelor, fără nici un comentariu.

Chiar dacă nu vorbeam despre fata aceea, continuam să mă gândesc totuși foarte mult la ea. Mă consideram mai bine informată decât tatăl meu în privința cazului Christa și nu mă feream să conchid lăuntric: „Eu, una, știu ceea ce nimeni nu știe: numele ei este Antichrista. Dacă ne-a ales drept țintă este pentru că în lumea asta absolut jalnică suntem cel mai puțin aproape de rău. A venit să ne supună și n-a reușit: cum ar putea să înghită această înfrângere? Preferă să se distrugă în continuare pe ea însăși, cu singurul scop de-a ne atrage în naufragiul ei. De unde necesitatea absolută de a rămâne impasibili”.

Lipsa de reacție cere însă mult mai multă energie decât opusul ei. N-aveam nici cea mai mică idee despre ce le povestea Christa despre mine celorlalți studenți, dar probabil era ceva foarte grav, judecând după privirile scârbite cu care aceștia începuseră să mă întâmpine.

Stârneam o indignare atât de mare, încât pînă și Sabine veni

să mă apostrofeze :

— Când mă gândesc că și pe mine ai încercat să mă faci! Ce oroare!

După care, sardina fugi scuturând din înotătoare, iar eu o privii cum se îndepărtează întrebându-mă ce înțelegea oare prin verbul „a face”.

Abilitatea Christei consta în misterul acuzațiilor ei. De cele mai multe ori, părinții mei și cu mine nici nu bănuiam natura prejudiciilor care ne erau imputate, motiv pentru care ni se păreau cu atât mai abjecte.

Cei care, la Universitate și în alte locuri, ne taxau pentru josnicia noastră nu-și puneau deloc problema nevinovăției sau a ignoranței noastre, jucând la rândul lor o comedie de o rară perversitate: țineau a ne inspira justa rușine pentru niște comportamente a căror gravitate – furt? viol? asasinat? necrofilie? – nu reușeam s-o evaluăm, cu scopul precis de a ne face să cerem în cele din urmă socoteală.

Rezistam însă. Era dificil, mai ales pentru mine, pentru care Universitatea reprezenta singura viață socială. Nenorocul de care aveam parte mă sidera: în șaisprezece ani de viață nu avusesem decât o singură prietenă, iar aceasta se dovedea o încercare metafizică. Simțeam că nu ajunsesem încă la capătul suferințelor.

Până unde se va coborî Christa? Întrebarea aceasta nu-mi dădea pace.

Pe de altă parte, eram totuși convinsă, la fel ca și tatăl meu, că trebuia să nu reacționăm nicicum. Cu excepția unei acțiuni

spectaculoase, nimic nu m-ar fi putut scoate din această situație – cu atât mai puțin o apărare verbală. Vorbitul ar fi oferit o priză atacului. Mutenia mă făcea tot atât de neprins ca și o bucată de săpun: calomniile în continuă creștere alunecau peste mine.

Din păcate, inerția n-o descuraja pe Antichrista. Încăpățânarea ei nu cunoștea limite. Trebuia neapărat să găsesc acțiunea aceea spectaculoasă. Nu-mi venea însă nici o idee.

Dacă măcar aș fi reușit să-mi înțeleg adversarul! Îi percepeam însă intențiile, fără a reuși să le elucidez. Nu-mi era limpede nici acum de ce ne minți se într-un asemenea hal: exercita o seducție atât de puternică, încât n-ar fi avut nevoie de nici o gogoașă pentru a ne duce cu prețul. Or, ea mințea în continuare, și mai abitir.

Se îndoia oare atît de profund de ea însăși? Considera, probabil, că nu putea să placă decât cu prețul unor minciuni enorme și în nici un caz pentru ceea ce era: așa ceva ar fi putut s-o facă emoționantă dacă nu s-ar fi crezut obligată să fie atât de nocivă. Respectul față de adevăr nu constituia principala mea obsesie, și aș fi putut considera mitomaniile ei pline de farmec dacă ar fi fost inofensive: de pildă, faptul de a-mi fi povestit că Detlev era un tip superb mi se părea o gogoașă emoționantă. Dacă nu s-ar fi folosit de ea doar pentru a mă strivi, n-aș fi văzut nici un inconvenient. Problema Christei era că nu putea să conceapă nimic în afara unor raporturi de forță.

Iar pe mine poveștile cu stăpâni și supuși mă plictiseau de moarte. Poate tocmai de aceea nici nu avusesem până atunci un prieten ori o prietenă.

Văzusem mult prea mult, în liceu și aiurea, nobilul nume de prietenie atribuit unor obscure sclavii neconsimțite, unor dispozitive de umilire sistematică, unor lovituri de stat permanente, unor dizgrațioase aserviri și chiar unor procedee care se prevalau de țapi ispășitori.

Aveam despre prietenie o viziuhe sublimă: dacă aceasta nu arăta ca în cazul unor Oreste și Pilade, Ahile și Patrocle, Montaigne și La Boâtie, pentru că eu sunt eu și el e el, atunci nu aveam nevoie de așa ceva. Dacă prietenia permitea fie și cea mai mică josnicie, cea mai măruntă rivalitate, umbra unei invidii, umbra unei umbre, mai bine lipsă.

Cum putusem să cred că relația dintre mine și Christa ar fi putut să fie una de tipul „pentru că ea este ea, pentru că eu sunt eu”? Ce înspăimântătoare disponibilitate a sufletului îi permisese acestei fete să găsească în mine o țară deja cucerită? Mi-era rușine de ușurința cu care mă trăsese pe sfoară.

Pe de altă parte, eram deosebit de mândră de această relație. Dacă putusem fi înșelată era pentru că, preț de o clipă, iubisem. „Fac parte din rasa celor care iubesc, nu din rasa celor care urăsc”, declară Antigona lui Sofocle. Niciodată nu s-a spus ceva mai frumos.

Campania de defăimare a Christei căpăta dimensiunile unei încercări de ostracizare. Uneori îmi venea să râd gândindu-mă la obiceiurile obscene ce-i erau atribuite sectei pe care o constituia familia Hast.

Mă descopeream mai importantă decât aș fi crezut. Eu, care mă consideram cantitatea neglijabilă a Facultății de Științe Politice,

devenisem centrul tuturor privirilor.

— Cară-te de aici, scârboaso, îmi strigă într-o zi un tip de la curs.

Dar scârboasa nu ascultă. Studenții au fost obligați să-mi îndure prezența abjectă. Mi se putea întâmpla să reacționez cu umor și să ațintesc asupra celuilalt priviri de căpcăun, ceea ce de fiecare dată avea efect.

Din păcate însă, cel mai adesea, toate manevrele astea nu-mi provocau decât deznădejde.

Dar tot răul spre bine: acasă îmi recuperasem camera și dreptul la lectură. Niciodată nu am citit mai mult ca în acea perioadă: devoram pur și simplu, atât pentru a compensa carențele din trecut, cât și pentru a putea să fac față crizei iminente. Cei care cred că a citi înseamnă o fugă de realitate se situează la polul opus adevărului: a citi înseamnă a te plasa în prezența realului în starea sa cea mai concentrată – ceea ce, în mod bizar, este mai puțin îngrozitor decât să ai de-a face cu permanentele lui diluări.

Ceea ce trăiam eu era o infuzie de încercări, iar asta era cel mai greu de îndurat: să nu poți să apuci răul și să dai cu el de pământ. Și te înșeli amarnic când ți se pare că citești la întâmplare: atunci am început să citesc Bernanos, adică exact autorul de care aveam nevoie.

În Impostura, de pildă, am dat peste următoarea frază: „Mediocritatea este indiferența față de bine și față de rău”. Am făcut ochii mari.

Am alergat ca să ajung la curs: eram în întârziere. Gâfâind, am

dat buzna în amfiteatru: profesorul lipsea, iar Christa profitase de absența lui pentru a-i ocupa locul și a vorbi despre nu se știe ce.

Am urcat spre rândul meu, sus, în fundul sălii. Abia ce apucasem să mă așez, și am observat tăcerea care se instalase din clipa cînd intrasem pe ușă: în momentul când trecusem pragul, Christa tăcuse.

Toți studenții se întorseseră spre mine, și atunci mi-am dat seama despre ce subiect crucial le vorbise până adineauri Antichrista. Am știut că nu voi putea rămâne indiferentă la un rău atât de grotesc.

N-a trebuit să stau prea mult pe gânduri. M-am ridicat și am coborât treptele pe care tocmai le urcasem. Împinsă de o certitudine care îmi dădea ghes să izbucnesc în râs, m-am îndreptat calm spre Christa.

Zâmbea, convinsă că îmi înfrânsese răbdarea: aveam, în sfârșit, să fac ceea ce spera, s-o insult, s-o înfrunt, s-o pălmuiesc chiar, avea să-și trăiască clipa de glorie, mă aștepta.

I-am luat fața în mâini și mi-am lipit buzele de ale ei. Am profitat de lipsurile tuturor acelor Renaud, Alain, Marc, Pierre, Thierry, Didier, Miguel pe care îi cunoscusem, pentru a improviza, cu limbajul unei științe instinctive și neașteptate, lucrul cel mai absurd, mai inutil, mai surprinzător și mai frumos pe care ființa umană l-a inventat, un sărut de cinema.

Nici o rezistență nu-mi fu opusă. Este adevărat că mă bucuram de un efect de surpriză absolut: există o răsplată a neașteptatului. În acea înfruntare gură la gură, eu eram laba de catifea.

După ce i-am expus pe îndelete modul meu de a gândi, am împins-o mai încolo și m-am întors spre amfiteatrul înmărmurit într-un zâmbet tâmp. Conștientă de victoria mea strivitoare, i-am întrebat cu o voce sonoră pe degenerații aceia supranumeroși:

— Mai vrea cineva?

Bătaia arcului meu era imensă. Țintaș de nivel înalt, nu aveam altceva de făcut decît să înșfac optzeci de halebarde și să-i străpung pe toți. Dar în mărinimia mea fără margini, m-am mulțumit să-i măsor cu morgă, să retez cu o simplă privire câteva capete de-a dreptul jalnice și să părăsesc sala, lăsând în urma mea o biată victimă prăbușită care-și mușca unghiile.

Era în ajunul vacanței de Paști.

Christa se întoarse la ai săi. Îmi plăcu să mi-o imaginez bătută în cuie pe o cruce, la Malmedy: fantezii de salon. Părinții mei și cu mine încetarăm să mai primim epistole scabroase.

Două săptămâni mai târziu, cursurile au fost reluate. Christa n-a mai fost văzută niciodată la Universitate. Nimeni nu m-a întrebat dacă aveam vești de la ea. Era ca și cum nici nu existase vreodată.

Aveam tot șaisprezece ani, eram tot virgină, dar statutul meu se schimbase total. Cea care își croise o astfel de reputație în domeniul sărutatului merita tot respectul.

Timpul trecu. Am picat la examenele din iunie: aveam mintea în altă parte. Părinții mei plecară în concediu, nu fără a-mi atrage atenția că aveam tot interesul să nu ratez și în septembrie.

Am rămas singură în apartament. Așa ceva nu mi se mai

întâmplase niciodată pentru o perioadă atât de lungă și eram fericită: dacă n-ar fi fost cursurile acelea plictisitoare care trebuiau învățate, ar fi fost o vacanță de vis.

A fost o vară ciudată. Căldura bruxelleză era de o hidoșenie comică, așa că am tras definitiv obloanele: m-am instalat în întuneric și tăcere. Am devenit o andivă.

Foarte repede, am început să văd în beznă ca în plină zi. Nu aprindeam niciodată lampa; lumina slabă care se strecura printre jaluzele îmi era de ajuns.

Zilele mele nu cunoșteau alt ritm decît acela al creșterilor și descreșterilor infimei licăriri solare. Nu scoteam nasul afară: făcusem pariul absurd să rezist, de-a lungul celor două luni de recluziune, cu proviziile existente în cămară. Lipsa produselor proaspete accentua aspectul meu bolnăvicios.

Ceea ce studiam nu mă interesa nici cît negru sub unghie. M-am hotărît să trec examenele din orgoliu, apoi să-mi schimb orientarea. Mă imaginam practicând meseriile cele mai diverse: cioclu, radiestezistă, vânzătoare de halebarde, florăreasă, cioplitoare în marmură, profesoară de tir cu arcul, sobar, depanator de umbrele, animatoare radio, cameristă, traficantă de indulgențe.

Telefonul nu suna niciodată. Cine-ar fi putut să mă sune, în afara părinților mei? Aceștia coborau pe fluvii impasibile, fotografiau scoțieni în kilt, contemplau patru milenii de istorie din vârful piramidelor, înfulecau împreună cu papuașii ultima familie de canibali nici nu mai știu la lumina cărui exotism se încălzeau.

Pe 13 august am împlinit șaptesprezece ani. Telefonul nu sună

nici acum. Și nu era deloc de mirare: cei născuți vara nu sunt niciodată sărbătoriți.

Pentru că noua vârstă nu era una serioasă, mi-am irosit orele dimineții într-un fel de *no man's land* al minții, în adâncul căruia simulam recapitularea cursurilor de economie politică – de fapt, nu aveam nici cea mai vagă idee despre prăpastia în care plana conștiința mea.

Dintr-o dată, pe la mijlocul după-amiezei, am simțit nevoia imperioasă de a vedea un corp. Or, nu aveam la dispoziție decât unul singur.

M-am ridicat fantomatic și am deschis dulapul a cărui ușă era o enormă oglindă. În oglindă am zărit o andivă plutind într-o enormă cămașă albă.

Cum nu era nici un alt corp prin preajmă, m-am dezbrăcat și am privit.

Ce dezamăgire: minunea tot nu se petrecuse. Goliciunea întrevăzută în oglindă nu avea nimic prin care să inspire dragostea. M-am împăcat cu situația într-un mod filosofic: eram obișnuită să nu mă iubesc. Și apoi, „chestia" încă mai putea să mi se întâmple. Aveam timp.

În clipa aceea, în oglindă, mi-a fost dat să asist la niște fenomene înspăimântătoare.

Am văzut-o pe moartă punând stăpânire peste cea vie.

Mi-am văzut brațele ridicîndu-se la orizontală, apoi coatele îndoindu-mi-se în unghi ascuțit și palmele împreunându-mi-se, ca într-o rugăciune împotriva voinței lor.

Mi-am văzut degetele strângându-mi-se ca la box, mi-am văzut umerii încordându-mi-se ca un arc, mi-am văzut cușca toracică deformată de efort și tot acest corp nemaiaparținându-mi și executând, după ce băuse până la fund cupa rușinii, gimnastica pe care mi-o prescrisese cândva Antichrista.

Și așa se făcu voia ei, nu a mea.

seria de autor

Amélie Nothomb

Marele Premiu pentru roman al Academiei Franceze

„Totul e adevărat 100%!? O poveste pentru care n-aș avea nevoie de imaginație. În 1990 chiar am lucrat în una dintre cele mai mari firme japoneze. Această carte conține esența a ceea ce aveam să mi se întâmple și este, cumcum, o regină de romane..."

Amélie Nothomb

„Romanul este un mic regal de lucidități și umor. Pe lângă acestui talentate romancieri constă în arta de a produce un text perfect echilibrat, lucrat, un fel de carusel elegant."

Hugo Marsan, *Le Monde*

{1} Conducătorul triburilor celtice din Galia, în marea răscoală împotriva romanilor (52 î.Hr.). Victorios inițial, este obligat în cele din urmă să i se predea lui Cezar (n. red.).

{2} În original: *galette des rois*: prăjitură asemănătoare unei tarte, în care se ascunde câte o figurină-surpriză și care se consumă de Bunavestire (n. tr.).

{3} Îmi zice ceva (de) rău (n. tr.).